

DOMOVINA

Učaja vsaki petek v tednu. — Dopisi naj se isvolijo pošiljati uredništvu in sicer frankirano. — Rokopisi se ne vračajo. — Za inserate se plačuje 50 kr. temeljne polstojbine ter od vsake petit-vrste po 10 kr. za vsakokrat; za večje inserate, kakor tudi za mnogokratno inseriranje primerni popust. — Haračnina za celo leto 3 gid., za pol leta 1 gid. 50 kr., za četrt leta 80 kr., katera naj se pošilja: Upravništvu „Domovina“ v Celji.

Naš narodni program.

Zadnji shod zaupnih mož v Celji se je izrekel, da je nujno potrebno sklicati vseslovenski shod; izvolil je tudi pripravljalni odbor, ki naj stori potrebne priprave za sklicanje takega shoda. Tudi shod slovenskih poslancev v Ljubljani je spoznal nujno potrebo vseslovenskega strankarskega shoda; tudi v Ljubljani se je že osnoval pripravljalni odbor. To je pa menda vse, kar se je do zdaj storilo za vseslovenski shod, vsaj nam, ki nismo odborniki teh pripravljalnih odborov je bore malo znano o kakih daljnih pripravah za vseslovenski shod. Ako se je res kaj več zgodilo, moglo se je to zgoditi le tajno. Take tajnosti pa mi ne moremo odobravati. Za vseslovenski shod naj bi se ne pripravljali samo pripravljalni odbori ampak ves narod. Ljudstvo bi bilo treba poučevati o pomenu vseslovenskega shoda, v ljudstvu bi bilo treba buditi zanimanje za shod, in ljudstvo naj bi tudi izražalo svoje mnenje o shodu in svoje želje glede tega shoda. To bi se pa doseglo samo, ako bi bili pripravljalni odbori v ozki zvezi z našim časopisjem. Glavni namen vseslovenskega shoda bode vendar, načrtati naš politični program za bližnjo bodočnost, načrtati naš skupni slovenski program. Takega programa je pa naše časopisje ravno tako potrebno, kakor naši politiki.

V zadnjem času smo se sicer začeli nekoliko gibati; shodi tu, shodi tam; iz jedne dežele hodimo znance obiskovat v drugo, radovedni se gledamo, kaj bo, kaj neki bo Zakaj to v tej dobi, ko so ljudje navadno na počitnicah, na letoviščih? Deloma pač seveda zato, ker so jako burni časi, najbolj pa menda zato, ker mi sè svojim političnim časopisjem in žnjim seveda naše glavne politične stranke sploh ne vedo, kaj delajo in kam jadrajo. Ako vprašaš Čeha, kaj misli o položaju, odgovori ti: „Meni je vse jedno. Mi ne zahtevamo nič krivičnega; če nam vzemo jezikovne naredbe sedaj, gredo pa naši poslanci zopet v opozicijo in v dveh letih še več dobimo.“

Dober slovenski list je vsekakor „Edinost“. Ta list je in piše v prvi vrsti za Trst in okolico primorsko. Ako se „Edinost“ ne peča globlje z našim skupnim narodnim programom, ni čudo, program njegov kot glasila primorskega političnega društva je jasen. Isti namen ima „Domovina“ za štajerske Slovence, probujati in zblíževati jih. Žal, da pogrešamo jasnega, skupnega programa ravno pri onih časopisih, ki hočejo, in ki bi morali zastopati celi slovenski narod. „Narod“ hoče osrečiti Slovence s prosto svobodno mislijo, „Slovenec“ s katoliško pravico, „Slov. List“ kar z obojim; naši politiki pa tavajo v popolni temi, nevedoči, kaj naj zahtevajo. Federalizem — gorje, centralizem — hujše gorje, za Boga, gorja ne moremo zahtevati za naš narod, in — vendar Nekaterniki trde, da nam je „Zjedinjena Slovenija“ tako potrebna, kakor ribi voda.

Pa vprašajmo se, kaj je ta Slovenija in kako jo hočemo doseči. Na ti dve vprašanji nam pa nikdo ne da točnega odgovora, tem vprašanjem se vsakdo izogiba. Vendar moramo naj-

prvo sami jasno določiti cilj, katerega hočemo doseči, in sredstva, ki naj nam pomagajo do našega cilja.

Na Beneškem živi nad 50 tisoč Slovencev, katere pogoltni laški Moloh in vendar je naša dolžnost, kaj storiti za nje in tudi na Ogorskem prebivajo Slovenci, njih število je znatno. Iste loči od nas dualizem. Dualizmu je treba toraj pri vsaki priliki izpodkopati tla. Dokler pa dualizem obstoji, skrbimo, da združimo vsaj slovenske pokrajine tostranske državne polovice kolikor mogoče tesno. Pred vsem glejmo, da kolikor mogoče ločimo slovenske kraje ob meji od sosednih krajev. Na Štajerskem je ob jezikovni meji cela vrsta občin, ki imajo izključno ali večinoma slovensko prebivalstvo ali pa vsaj znatne slovenske manjšine. Te občine pripadajo pa cerkveno nemški sekovski škofiji, in okolišu deželnega sodišča v Gradcu. Tu bode treba skrbeti, da pridejo te občine pod cerkveno oblast lavantinskega škofa in da se okraji, ali vsaj občine, ki imajo nekaj slovenskega prebivalstva, odkazejo okrožnemu sodišču v Mariboru, ter okrajnim glavarstvom v Mariboru in Ljutomeru. Za slovenski del Koroškega bi bilo treba ustanoviti posebni del okrožnega sodišča in posebno srednjo šolo. — Južno t. j. hrvatsko-laški del Istre naj bi se združil z Dalmacijo, ali pa vsaj podredil višjemu deželnemu sodišču v Zadru. Ostali del Primorskega t. j. slovensko-laški del Istre, Trst in Gorica bi se združili z ostalimi slovenskimi deželami, v katerih bi se uradovalo slovenski in laški, ako treba tudi nemški. Ako se izloči južni del Istre, se nam ne more več lahko ugovarjati, da bi se z „Zedinjeno Slovenijo“ ne doseglo ničesar, ker bi bili še zastopani štirje narodi v njej. Lahov ni lahko izločiti, ker je njih število premalo, da bi se mogla za nje ustanoviti posebna pokrajina. Za te slovenske dežele bilo bi treba najprvo višjega deželnega sodišča v Ljubljani. Ravno zdaj, ko se kaže najnujniša potreba, da se v Avstriji reši jezikovno vprašanje, morali bi z vso odločnostjo zahtevati višje deželno sodišče v Ljubljani. Na ta način bi se ob enem rešil velik del slovenskega jezikovnega vprašanja. V okolišu tega višjega deželnega sodišča bi se uradovalo, kakor smo že omenili slovenski, laški in nemški, in Slovencem bode potem malo mar v katerem jeziku se uraduje v nemškem delu Štajerskega in Koroškega.

Vprašanje o višjem deželnem sodišču v Ljubljani bi se rešilo tem ložje, ker to ni ustanovno vprašanje, v državnem zboru zadostuje navadna nadpolovična večina.

Ker ni misliti, da bi kar vse na mah dobili, moramo tudi v upravi skrbeti, da pridemo korakoma do svojega cilja. Najprvo zahtevajmo za slovenski del Štajerskega in Koroškega posebne deželne šolske nadzornike, posebne oddelke deželnih šolskih svetov in kmetijskih družeb, dalje posebne oddelke deželnih vlad.

Da bodo naši naporu imeli večji uspeh, treba nam je močnega, trdnega središča. Podpirajmo Ljubljano, akoprav se ista kot središče slovenske zemlje premalo zaveda svoje naloge. V Ljubljani naj bi bile, ako ne najvišje, vsaj

vse druge inštanice za slovensko zemljo. Poštno ravnateljstvo, železniško obratno ravnateljstvo itd. naj se premesti v Ljubljano. Ako jih drugod ni, vsaj v Ljubljani bi morali biti vsi zavodi, ki so potrebni za izobrazbo našega naroda. V Ljubljani potrebujemo nujno slovenske realke, slovenske trgovinske in slovenske višje obrtne šole, in — vseučilišča. Zahtevajmo naravnost vseučilišče v Ljubljani, morda je dosežemo ložje, kakor slovensko predavanje na vseučilišču v Gradcu, ker nam Nenci ne bodo mogli ugovarjati, da hočemo nemško vseučilišče posloveniti. Za vseučilišče naj bi se zanimala tudi naša duhovščina. Bogoslovno fakulteto bi bilo najložje ustanoviti. Morda bi bilo umestno, namesto slovenskega zahtevati slovensko-hrvatsko vseučilišče v Ljubljani. V tej zahtevi bi nas morda tudi Hrvati in Srbi bolj goreče podpirali. Tudi učne sile bi se za tako dvojezično vseučilišče ložje dobile. Nazadnje bode se moralo za Jugoslovane vendar tudi v tem oziru nekaj storiti, posebno ako se enkrat Bosna in Hercegovina končno priklopita. Ložje bomo dosegli vsi Jugoslovani eno, kakor Slovenci in Hrvati vsaki svoje vseučilišče. Za medsebojno zblížanje Slovencev in Hrvatov bi bilo gotovo prevažnega pomena vseučilišče, na katerem bi smeli profesorji predavati v slovenskem in hrvatskem jeziku, in dijaki delati skušnje tudi v slovenskem ali hrvatskem jeziku, kakor jim je ljubo.

To so naše misli o slovenskem političnem programu, ki bode se moral vsakako pretresovati na vseslovenskem shodu. Drugi pa naj povejo tudi svoje mnenje. „Domovina“ in najbrže tudi drugi slovenski časniki bodo gotovo radi odprli svoje predele za take razprave. Na ta način naj se bistrijo nazori, na ta način naj se vzbuja in pripravlja ljudstvo za vseslovenski shod.

Privilegiranci.

Kako gorostasna je nesramnost in brez značajnost avstrijskih Nemcev, spozna dandanes že vsak razsodnik, ako se peča le količkaj s politiko. No, da niso le dandanes hinavske barabe, marveč, da so to že od nekdanj, kaže nam zgodovina. Leta 1784. izdal je avstrijski vladar tudi jezikovno naredbo, kakor leta 1897. ministerski predsednik; toda ta naredba ni bila tako obširna: „In Zukunft soll niemand mehr ohne genügende Kenntnis des Deutschen zur öffentlichen Bedienung zugelassen werden; binnen wenig mehr als Jahresfrist soll das Deutsche auch bei allen Gespanschaften, städtischen Behörden und Gerichtstühlen als Amtssprache eingeführt werden“. (Zanaprej se nikdo več brez zadostnega znanja nemščine v javno službo ne sprejme; v teku jednega leta se uvede nemščina kot uradni jezik tudi v vse mestne urade in sodnije itd. torej v vse nizke urade brez ozira na ljudstvo in stranke!) A kaj so rekli Slovani? Res je, vzdignili so se proti takemu nasilstvu vsi ljudstvu naklonjeni, a kdo je smel črhiniti javno? Boj je bil tih, obupen. Še pol stoletja pozneje je trajal, toda tih je bil. Še danes traja, a še vedno je tih. Zakaj? — Zato ker so Nemci, porojeni hinavski nasilniki, proglasili

in še proglašajo vsakega izdajalcem Avstrije, kdor se je izrazil nevoljno o naredbi nemške vlade, ker so preganjali vse svojemu narodu dobro želeče elemente na najnesramnejši način, ker so jih metali iz služb, ogibali se njihove družbe itd. in vse to pod pokroviteljstvom vladinim. Proglašali so največje rodoljube avstrijske „Panslavistom“, — kako dobro bi bilo sedaj za Avstrijo, če bi jih mnogo imela, teh Panslavistov! — hlinili se na skrajno podel način navdušene Avstrijance ter nezasišane laži trosili o drugih narodih po svojih časopisih. In to delajo še dandanes, samo v mnogo — večji meri. Poslušajmo jih, kako znajo hinavsko-pobožno in ponižno obračati svoje oči k nebu, ko v eni sapi govore: „Lebt, ihr Deutsche und Slaven, lebt einig, landesbrüderlich einig in unserem schönen Heimatlande,“ a koj na to pojo: „Nun aber ist es schmerzlich bang in meiner Brust geworden, Du (t. j. Österreich!) werdest in der Zeiten Drange in Raub der wilden Horden,“ t. j. slovanska večina v Avstriji; ta „schmerzlich Lang“ brez komentara! Ti ljudje, ki imajo na Avstrijskem vse privilegije, več kot preveč, in gledajo, kako se borimo mi drugi za vsako malenkost, za vsak pečat, nadpis itd. posebej, ki so izključiti hoteli jedenkrat vse druge narode iz javnih služb ter jim tako vzeti vse pravice, se drznejo javno tožiti, da so tukaj „im Exile“, da jih hoče vlada „durch höfische Ränke“ (sic!) ugonobiti, tožijo o „durch die österreichische Regierung geförderten Vordringen der Slovenen in Untersteiermark und Kärnten“ (čujmo!) med tem ko se naš narod vkljub vsem žrtvam, vkljub vsi njihovi vrlosti in nadarjenosti le vedno krči in krči, — to, gospoda, je — židovsko! V tem letu „nach dem Tode des grossen Kaisers“ (ne po Kristusu!) „wollen wir endlich einmal den Massentritt des Deutschen in Österreich hören!“ — ne, — v „hebsko dobo“ se nočemo več podati, ta, — nam je pregnjusna, fej! In tako govore in pišejo profesorji in šolski nadzorniki v Ljubljani, na Kranjskem leta 1897. — Vboga šolska mladež slovenska, koliko izmed tebe jih reši ljubezen do materinščine, slovensko in slovansko navdušenost? Koliko? Pač le slučaj potem, ko bi bila vendar to naloga vzgoje! Zato pa — „svoji k svojim!“

O. R.

Zopet Balkan.

Balkan, domovje naših vrljih slovanskih bratov, a tudi dom naših najbolj krutih narodnih in verskih vragov Turkov, je vedno ognjišče, kjer se kuha vojna zmes. Ako se raznese resnična ali izmišljena vest o pretečem boju, iskati je izvora skoraj vsikdar le pri balkanskih državah. Tudi sedaj se kuha in vre, dasi v prikritem kotlu, a bati se je, da zagledamo kmalu puhteči sopar.

Odnosaji na Kreti so slabiji, nego so bili kedaj poprej. Krečanje so imeli s prvotno vlado pred vojno le jedno gorjè, a sedaj se jih je pridružilo toliko, da sami ne vedo, kateri teh razsajajočih vsiljenecv je pravi gospodar. Vojna, ki je do sedaj stala vže nad 30 milijonov glđ. ne zamore pokazati nikakoršnega vspeha. Turek, ki se v svoji počasnosti in hinavskem naklepju, na vse mogoče načine zvija in izgovarja, vodi vse dobrodušne evropske oblasti za nos. Svoje brodogovje je proglasila svoječasno povsem nerabljivim ter pustila svoje ladije mirno v Dardanelah sidrati; naenkrat pa je jela to „nerabno“ brodogovje razpošiljati po zalivih Sredozemskega morja, pod nedolžnimi izgovori, da se samo gibajo. Na „pomirjeni“ otok poslala je vrhovnim vojaškim poveljnikom svojega Dževat-pašo z močno vojaško posadko. Na vsestransko zahtevanje, naj odpelje svoje oderuško vojaštvo iz opustošene Tesalije, izmislila si je plitev odgovor, da ji treba vsaj jeden milijon goldinarjev, katere naj ji Grška izplača, sama, da ne premore vožnih troškov. Na grške državne troške hočejo ti vsiljeni gostje v domačijo. Vse pa kaže, da išče Turek le povoda, tujo deželo nadalje uničevati oziroma novo vojno pričeti.

Dobička od teh spletk znajo imeti le one „posredovalne“ oblasti, ki turške nakane bistro spregledajo ter si prizadevajo jo v hinavskih namerah nadkriliti, to sta Anglija in Italija. Vže v

začetku je bila Angleška pripravljena pomnožene vojaške čete na Kreto izkrcevati, a zadnji čas splošnih zmešnjav niti nikogar vprašala ni, temveč dovedla je nove tisoče svojega vojaštva ter si tako zagotovila fizično nadvlado.

V svoji računajoči politiki spoznala je kmalu, kako dobro ji zna služiti ta otok pri njeni svetovni kupčijski trgovini na morji, ako vže ne za drugo, bogat je otok premoga ter bo tako činil zanesljivo postajo pri splošnem obratu. Tudi otoka Cipra se je svoječasno na enak način polastila, a danes ga zove po pravici „biser otokov.“ Mešetarska Italija zadovoljila se bo z dostojno odškodnino, a ostale oblasti odslovila bo Angleška z pohvalnem priznanjem na požrtvovalnem trudu. Morda pa bo Turek temu čudnemu osvojenju oporekal? Potreba ga bo podučiti, za kar je vže Angleška davno pripravljena.

Na tej strani nadjati se je skoraj gotovo ponovitve vojne, a nikakor se ni bati, da bi se je morda naše vojaštvo vdeležilo, naša vlada vže itak nekako obžaluje, da se je sploh v začetku k odposlanju jednega oddelka pregovoriti dala.

Naša država igrala bo vsekakor pri nadaljšem razvijanju navedenih homatij le neposredno vlogo. — Nekaj resnejšega slutiti bi bilo, ako se nastale diplomatične napetosti ne poležejo — od bolgarske države. Dvorni odnosaji mej Bolgarsko in našo monarhijo bili so vže dalje časa le navidezno vljudni. Knez Ferdinand obiskal je zadnje tedne skoraj vse evropske vladarje ter se mudil na njih dvorih. Slutilo se je, da ima pri tem posebne načrte, neprikrto se je govorilo, da se trudi, pridobiti si naklonjenost in odobrovanje za proglasitev Bolgarske kraljestvom. Prišel je tudi na Dunaj ter moledoval sprejema — a odklonili so ga. Uvažuje barbarske čine, ki so se dogajali zadnja leta neposredno na knežjem dvoru samem, kakor umoritev ministra Stambulova, sosebno pa znani zločin umorjenja ogerske državljanke Szimon, omajali so pri naši vladi vsako zaupanje do bolgarskega dvora. Ker so si upali avstrijski vladni listi te pravcate azijske dogodke obelodaniti, sklenila se je bolgarska vlada maščevati. Ministerski predsednik Stoilov izražal se je v imenu kneza v nekem pruskem listu na jako sramotilen način o avstrijski vladi, rekši, da jim nimamo zbok najnovejših činov ničesar predbacivati, vsaj se na avstrijskem dvoru dogaja kaj sličnega ter je razkrival v dokaz, nenaravno preminulost našega prestolo-naslednika. Vsa ogorčena zahtevala je naša vlada javni preklic tega natolcevanja, česar pa Bolgarija do sedaj ni, vsaj dovoljno ni storila. Naš poslanik na bolgarskem dvoru, Calla, ostavil je na cesarjevo povelje bolgarsko stolico, s tem je pretrgana vsaka diplomatična zveza z Bolgarsko. Ako se Bolgarija ne spametuje ter nepremišljeno obrekovanje ne prekličè, pričakovati je vsekakor neljubih nasledkov.

Toda ne samo napram Bolgarski in Turški se kaže naša vlada nezaupna, nezaupnost proti Balkanu je nekako splošna. Vsaj od črnogorske trdnjave, zdelo bi se nam, se pač ni ničesar bati, a vendar se je knezu črnogorskemu baje zabranilo zidati si v nekem dalmatinskem kraju svoje letovišče. Bati se je, reklo se je tačas, da bi znal knez mej dalmatinskimi Srbi zasejati dvom in nezaupnost do naše vlade. Nam se zdi ta pretveza nekako neverjetna, vendar pa mora nekaj biti, kar vzbuja na dunajskem dvoru nezaupnost do Črnogore.

Tudi na Ruskem ne pije se v resnici taka bratovščina med carom in nemškim vladarjem, kakor bi bilo to iz listov posneti. Zopet je nezaupnost, ki je dovedla Viljema v posete na Rusko, a ta nezaupnost ostane na ruskem dvoru, ako se nemški cesar še tako sladko poslovi. Vže nekaj časa opaža se ostro spopadanje ruskega in nemškega časnikarstva; rusko dolži Nemce odločno, neprikrto nezanesljivosti, a nemško moleduje daljše naklonjenosti, tožeče, da ni zakrivilo tega očitjanja strani Ruske.

Vse to je najbrže napotilo cesarja Viljema, da se je podal osebno na ruski dvor, kjer upa s svojo laskavo zgovornostjo cara prepričati, da ga nima zvestejšega zaveznika od Nemčije. Car Nikolaj, da si vljuden napram gostu, je bil vendar ves čas nekako oprezen in jako malobeseden.

Evropski koncert muzicira še res vedno jednomerno, a čuje se iz njega prepogosto votlo, neprikladno brenkanje — slabi brenkači so pa skoraj izključno le na Balkanu in ne bo se čuditi, če slišimo kmalu, da je začelo znova pokati.

Celjske novice.

(Rojstni dan našega presvitlega vladarja)

Dan 18. avgusta bil je zopet enkrat mejnardon praznik vseh avstrijskih narodov; mohilo se je v vseh državnih jezikih za preblagega nam vladarja, popevala se je v vseh cerkvah cesarska himna. Ta praznik obhajal se je tudi v Celju slovesno. Vič. g. opat Ogradi služil je ob 8. uri zjutraj pri asistenci več duhovnikov v farni cerkvi slovesno mašo, pri koji je bilo navzoče vso osebje javnih uradnikov, veteransko društvo, jeden oddelek deželne brambe in obilo občinstva. Ganljivo je zapelo naše pevsko društvo: „B. g. ohrani!“ Poslopja c. kr. uradov krasile so cesarske zastave.

(„Občeslovensko obrtno društvo“ v Celji)

Zborovalo je pod predsedništvom gosp. Dragotin Hribarja dne 18. avgusta t. l. Zborovanja udeležilo se je izredno mnogo obrtnikov, pa tudi podpornih članov društva. Bil je tudi kot gost navzoč g. dr. Vinko Gregorič iz Ljubljane. Pretresovale so se jako važne stvari glede organizacije slovenskega obrtništva. Sklenilo se je tudi osnovati „Slovensko delavsko politično društvo“ in se je za vstanovitev istega volil posebni odsek.

(Občni zbor društva odvetniških in notarskih uradnikov) se dne 8. t. m. iz raznih ozirov ni mogel vršiti. Društveno vodstvo je bilo večinoma pri narodni veselici, med reditelji udeleženo, ktero pa je vkljub temu, uvažajoč važnost tega občnega zborovanja, prišlo še pred določeno uro na mesto, kjer bi se moralo vršiti zborovanje. Ostali društveniki pa te važnosti niso upoštevali, ter so se več zanimali za veselico, kakor za svoje lastne koristi. Društveniki so prihajali tako neredno, da so (ker ni bilo sklepčnosti) začeli prvi odhajati, med tem ko so slednji prišli. Ta mlačnost ali bolje rečeno malomarnost se ne da opravičiti in jo moramo pripisovati samo takratnim tukajšnjim razmeram, ker so po pisarnah nastavljene večinoma moči, ki še takorekoč šole niso zapustili in nimajo nobene razsodnosti. Tako postopanje pa moramo tem bolj obsojati, ker se s tem delajo ovire društvemu delovanju in rodi naravno slabe nasledke, ktere bodo obžalovali ravno tisti, ki so jih zakrivilili. Občni zbor se je moral vsled tega preložiti na prihodnjo soboto dne 21. avgusta t. l. ob 8. uri zvečer z istim dnevnim redom. Vršil pa se bode v društveni sobi. Pri tem zborovanju je sicer, glasom društvenih pravil, sklepčno vsako število članov, vendar upamo, da se bodo društveniki tega zborovanja vdeležili polnoštevilno, da tako popravijo napako, ki so jo storili dne 8. t. m.

(Konkurz) Premoženju umrlega Jos. Forteja, trgovca v Ponikvi na juž. žel. razpisan je po celjskem okrožnem sodišču konkurz. Zastopnik je dr. Viktor Wagner, a začasni oskrbnik dr. Sajovic, oba v Celju.

(Celjski „hišni gospodarji.“) „Malo se mjesec haja (briga), što pseto nanj laja“ pravi hrvatski pregovor; takšen psiček je za nas „nemška vahtarca“ v Celji. Pokazali smo vedno, da se ne brigamo za njeno lajanje, ki je podobno turobnemu zavijanju pripetega kužeta — vsaj ne pride njeno cvilenje v par sto izvodih izven mestne meje. Ah, kako jadro javka in „zavija“ po naši slavnosti o nekem motenju „hišnega miru“ v Celji. Ali pa veste, dragi čitatelji, kdo so ti hišni gospodarji v Celji, ki so se smatrali prisiljenim svojo dozdevno pravico in „hišni mir“ (?) z raznimi tekočinami in gnjilobami (se pač vidi, da imajo v svoji hišni lasti mnogo gnjilega) in z huronskim kričanjem braniti? Ker „vahtarca“ iz „skromne ponižnosti“ ni marala imena teh njenih žaljenih in domišljavo prizadetih hišnih gospodarjev obelodaniti, povemo ji mi na ljubo: ti hišni gospodarji so Ochs, Derganc, Druškovič, Nemeček in dr. enake baže. Ker nam pa žalibog njihove hišne številke niso znane, ugajamo pač, da imajo skupno pravico številke 3 na „rotovžu“, kjer jih človek vidi, tako i one

dneve. Zdi se nam pa, da njihovo hišno dostojanstvenost merodajne osebe prav malo čislajo. Sam g. župan klical jih je pri tako nekako čudnih hišnih (vulgar) imenih, da bi se marsikdo zahvalil zanje. Zelo hudoval se je tudi nad njimi, in to opravičeno, g. okr. glavar, vsaj so celo nad njim hoteli „izliti“ svoj žolc — hočemo reči, posodo dvomljive tekočine. Morda so slišali tudi pravično sodbo onega g. štabnega častnika, ki je zapovedoval vojaškemu krdelu. Vaše počenjanje je gnjusno, podlo, vsake kritike nevredno, tako ne znajo niti divji cigani svojih, na tuji zemlji postavljenih šotorov braniti, do katerih imajo vam slično hišno pravo. Več mirno mislečih nemških rodovin, ki so bivale kot letoviščniki v Celji, prestrašili so se tako tega nemškega „hišnega reda“, da so si vže drugi dan iskali v Žalcu in okolici varnejša bivališča. Veliko so potem takem ti „hišni gospodarji“ pripomogli „zur Hebung des Fremdenverkehrs“ v Celji.

(Izžrebanje porotnikov.) Za prihodno porotno zasedanje v Celji izžrebani so porotnikom naslednji gg.: Ferdinand Dobaj, posestnik v Falški Bistrici; Franc Schosteritsch ml., hišni lastnik v Mariboru; Miha Tischler, posestnik v Velenji; Franc Sormann, hranilnični knjigovodja pri Sv. Lenartu; Rihard Sonns, posestnik v Brezjem; Maks Hödl, posestnik v Spodnji Vižingi; Martin Hernach, posestnik v Selnici ob Dravi; Ignac Kotschnig, krojač v Marenbergu; Jožef Bresonelli, posestnik v Činžatu; Anton Flucher, posestnik v Metavi; Jakob Štiglic, posestnik pri Št. Janžu; Franc Malek, posestnik v Rogoznici; Janez Kočevar, posestnik v Polskavi; Janez Kukevec, posestnik v Gornem Borčiču; dr. Adolf Mravlak, notar na Laškem; Jožef Robič, posestnik v Mariboru; Tomaž Majerhold, trgovec pri Št. Janžu; Franc Kolšek, posestnik na Bregu; Franc Havliček, hišni lastnik v Mariboru; Mha Sorger, hišni lastnik v Piršnbregu; Franc Kenne, posestnik v Ptuj; Anton Kumer, posestnik na Vranskem; Anton Pukšič, posestnik v Možgancih; Jakob Vehovar, posestnik v Spodnji Ložnici; Matija Kanic, posestnik v Polskavi; Janez Saje, kontrolor posojilnice v Slov. Gradcu; Jan. Flucher, oskrbnik pri Vel. Nedelji; Fridrik Leirer, hranilnični uradnik v Mariboru; Josef Moll, trgovec v Trbovljah; Jožef Delakorda, posestnik pri Št. Janžu; Jožef Stejer, posestnik v Ljutomeru; Anton Kramer, posestnik na Babjigori; Anton Ričnik, veleposestnik v Ribnici na Pohorju; Janez Robnik, posestnik v Lučah — Namestniki pa so: Ferdinand Stadler, strugar v Celji; Franc Recher, posestnik v Ternovljah; Martin Kovač, posestnik v Ložnici; Avg. Laktisch, trgovec v Celji; Josef Rebov, posestnik na Čretu; Karol Spes, posestnik v Začretu; Mart. Bincec, posestnik v Trnovljah; Mart. Stante, posestnik v Kresnikih; Alojz Nendl, mesar v Št. Jurju na juž. žel.

Spodnje-štajerske novice.

(Volilni shod v Žalcu.) Precejšno število žalskih in okoliških posestnikov zbralo se je pretečeno nedeljo na senčnem vrtu g. Roblekove gostilne v Žalcu. Sklicovatelj shoda, veleblagorodni g. vitez Berks, poročal je v lahko umljivi in jedrati besedi o preteklem delovanju in bodočih načrtih za državni zbor. Najprvo je naglašal naše jezikovne razmere, osobito glede celjske gimnazije, nadalje o potrebi in koristi kmetijskih zadrug, o uvrščenju spodnještajerskih trgov v mestne volilne skupine, o dohodninskem davku, o desetini i. dr. Poljudnemu razkladanju pritrjevali so splošno poslušalci ter prosili vmes pojasnila, kar je velc. g. govornik tudi rad storil. G. župan Širca zahvalil se je g. poslancu, na kar se mu je izrekla navdušeno splošna zaupnica za njegovo plodovito delovanje ter se mu zaklical trikratni „živio!“ Gosp. Kač prosil je v imenu zbranih, naj blagovoli naš poslanec vplivati pri vojnem ministerstvu na to, da se kmetijski sinovi ne kličejo k orožnim vajam, kadar je največ dela; drugi g. tržan stavil je prošnjo, naj bi se vlada pobrigala za povzdigo hmeljarstva, naj odpravi colnina ter napravi državna skladišča. G. poslanec obljubil je dobrohotno se v to svrhu potruditi. Vrlo odobranje spremljalo je govor g. dr. R. Pipuša, so-

sebno gledé podpiranja narodne trgovine in obrti v Celju. Vidi se, da se naše izobraženo kmetsko ljudstvo začne samo gibati ter sovragom hrbet obračati. Ako le ne ostane samo pri besedi! Z trikratnim „živio“ na presvitlega vladarja sklenil se je shod.

(Žalski tamburaši) priredijo prihodnjo nedeljo, dne 22. t. m. v restavraciji g. Kukeca zabavni večer. Povabila se ne bodejo razpošiljala. Vstop vsakemu prost. Začetek ob 5. uri popoldne.

(„Kat. pol. delavsko društvo žalsko“) priredi dne 29. avgusta t. l., t. j. na Angeljsko nedeljo ob 3. uri popoldne, ljudski shod pri Sv. Martinu na Paki. Govorila bodeta g. Gostinčar iz Ljubljane in g. Zdošek.

(„Slovensko politično društvo“) zboruje v nedeljo dne 22. avgusta t. l. ob 3. uri popoldne na Rečici v gostilni g. Franc Štiglica, pri katerem bodo govorili gospodje državni poslanci: kanonik dr. Lavoslav Gregorec, vitez Hugo Berks, in še eden gospodov deželnih poslancev. Pričakuje se, da se zavedni volilci Gornje savinjske doline zborovanja vdeležijo v mnogobrojnem številu.

(V Mozirji) se je dne 18. avgusta t. l. zjutraj prigodila velika nesreča. Hlapcu, ki je ravno napregel voz, splašajo se konji ter zdirjajo po trgu. Potem treščijo ob ogel neke hiše tako, da hlapec nezaveden obleži na cesti. Pozneje so ga ponesli domu in ga takoj prevideli. Poškodovan je tako hudo, da bode pač težko popolnoma ozdravil. Pri konjih je pač treba vedno največje previdnosti.

(Veselica v Št. Pavlu v Sav. dolini) zvršila se je preteklo nedeljo v veliko zadovoljstvo mnogobrojnega občinstva. Petje in obe igri dosegle ste popolen vseh. Take otroške igre so zelo primerne in velicega pomena za narodni razvoj, kajti ne le deca, ki se uči pravilno in lepo izgovarjati jezik, temveč tudi doraslo ljudstvo vidi lepoto jezika in se vadi ceniti šolo. Največ zaslug za to zabavo pridobila si je gđc. Marica Cimperšek, ki je sama učila, vodila in vprizorila vse točke veselice. Vspех je gmoten in tudi moralen in želeti je le, da zopet kmalu vidimo kaj enacega.

(25letnico mašništva) obhajal je 10. t. m. vč. g. M. Strašek, župnik pri Št. Janžu na Peči še vsaj 25 let!

(„Bralno društvo Gornješaleške doline“) preloži je svojo veselico na nedeljo dne 5. septembra (v slučaju slabega vremena ta dan, pa se bode vršila dne 8. sept.) začetek ob 3. uri popoldne na vrtu Korunove gostilne pri Velenji. Vspored: a) Pozdrav gostov. b) Poročilo č. g. državnega poslanca J. Žičkarja. c) Koncert: 1. Smetana: „Narodna koračnica“ tamb. zbor. 2. a) Vilhar: „Domovini“, b) Satner: „Na planine“ poje šaleški mešan zbor. 3. Deklamacija. 4. Brož: „Na obalah jadranskega morja“ tamb. zbor. 5. a) Grbič: „Žitno polje“, b) Vilhar: „Bledi mesec“ poje mešan zbor. 6. Erlenjak: „Hrvatsko kolo“ tamb. zbor. 7. Narodne: a) „Kaj je ljubezen“, b) „Solnce že doli gre“ velika mešana zbor za koncert, harmonizoval Fran Korun, poje mešan zbor. 8. Erlenjak: „Hrvaticam“ tamb. zbor. d) Prosta zabava. K obilni udeležbi vabi najuljudnejše odbor.

(Tamburaška veselica v Šostanji) v nedeljo dne 15. avgusta t. l. v hotelu „Avstrija“ zadovoljila je vsakogar, ki je to veselico obiskal. Tamburaši-dijaki udarjali so pod spretnim vodstvom svojega kapelnika jur. Miheliča neutrudno. Tudi prosta zabava bila je tako živahna, da je trajala skoro do jutra.

(„Bralno društvo v Žičah“) priredi dne 29. avgusta (ne 5. sep.) veselico s predavanjem, petjem in gledališkimi igrami „Oreh“ in „Nemški ne znajo“. Vstop samo 20. kr. Ker je to prva veselica mladega društva, upamo obile udeležbe. Odbor.

(V Dolu) obesil se je 5. t. m. slaboumni Martin Majcen na podstrešji svoje hiše.

(C. kr. namestnik Baquechem) obiskal je v spremstvu c. kr. okr. glavarja grofa Attemsa pretekli torek Trbovlje. Na kolodvoru sprejel ga je župan g. Ferdinand Roš in pa ravnatelj premogokopov g. Terpotitz. Namestnik ogledal si je šole, bolnišnico, občinski urad in okrajne ceste in se o vsem pohvalno izrekel.

(Razstava grozdja na Bizeljskem.) Vsem vinskim kupcem, posebno vinorejcem in drugim, kateri se za novo vinorejo zanimajo, naznanjamo, da se bode že lansko leto napovedana razstava grozdja letos meseca septembra na Bizeljskem vršila. Ob času razstave se napravijo od podpisane vina društva izleti v bližnje gorice, kjer imajo vinogradniki in vinski kupci priložnost se o našem napredku v novi vinoreji prosvedočiti, ter se lahko sami tudi prepričajo, da ima Bizeljsko in ves breški okraj zopet vinorejstvo in še boljših vinskih pridelkov, kakor nekdanj v starih, popolnoma po trtni uši uničenih vinogradih. Pri tej priliki se nudi posebno vinskim kupcem najlepša priložnost, stare vinske kupčije tu ponoviti in nove zaveze skleniti! Dan razstave otvoritve, kakor še druge okolnosti se bodo v začetku meseca septembra v časopisih naznanile.

(Pri Sv. Lenartu pri Brežicah) zmešalo se je baje gostilničarju Franc Petrišču. Preteklo nedeljo 15. t. m. sunil je v razburjenosti z nožem ženo v vrat in jo hudo ranil, tako da težko okreva.

(Iz kozjanskega okraja.) (Volitve v okrajni zastop) Velepomenljiv je bil pretekli teden za kozjanski okraj. Vršile so se volitve v okrajni zastop in hvala Bogu, nepričakovano dobro so se iztekale. Ves okrajni zastop obstoji iz sledečih zastopnikov: 1. Iz skupine veleposestva so voljeni: dr. J. Lipold, župnik v Št. Petru, A. Ribar, župnik v Št. Vidu, Adolf Vončina iz Kozjega, Jakob Bovha z Verač, Fr. Hudina, Ferd. Kunej in Jož. Stadler, vsi trije iz Št. Petra ter A. Kragora (Nemec) iz Kozjega. 2. Iz skupine trgov so voljeni in sicer v Kozjem: Fridr. Fehr (Nemec), A. Wachtschitsch (berič Bahčič-Nemec), Miha Hervat in A. Dobrave; na Pilštanju: č. g. župnik M. Tomažič, Mat. Zupančič in J. Maček; v Podsedri: č. g. župnik J. Galun, Janez Skerbec in Fr. Levstik; v Podčetrtku: Volavšek M in Vrhovšek Ant. 3. V kmečkih občinah pa so izvoljeni sami vrli Slovenci in sicer: Vrečko M., Tomšič Jan, Maček Ant. in Gril Miha, vsi štirje s Prevorja, Bovha Ant. in Bah Fr. iz Buč, Cerjak Bl. iz Koprivnice, Turnšek J. iz Olimja, Guček Fr. iz Kozjega, č. g. A. Fišer, župnik zagorski in Jazbinšek Jož. iz Št. Vida pri Planini. Nemci so torej trije. Je-li potem mogoče, da postane zopet Nmec načelnik? Mi trdno upamo, da dobimo, zlasti, ker kimovcev skoro ni več v sedanjem zastopu, odločnega Slovenca za načelnika. Kakor čujemo, mislijo voliti dr. J. Lipolda. Če bi pa ta vsled svoje bolehnosti ne hotel prevzeti, potem je sigurno z ogromno večino izvoljen za načelnika č. g. župnik Marko Tomažič — glas ljudstva, glas Božji! Pripomniti še nam je, da se je grajščinski oskrbnik kozjanski A. Kragora silno trudil, da bi spravil v zastop našega g. okrajnega sodnika. Takoj pri prvi volitvi mu je spodletelo, g. okrajni sodnik je dobil le tri nemške glasove. Oskrbnik poskusi v drugič svojo srečo ter priporoča sodnika občinskemu zastopu kozjanskemu, a tudi tu je vlovil le tri glasove. Še tretjič poskusi. Na vse kriplje si prizadeva ter priporoča kmetom, naj volijo „becirkrihtarja“ v okrajni zastop. Tako se je vedel isti dan naš oskrbnik, kakor da je vse Kozje njegovo. Oblastno je hodil po trgu „gor in dol“ grozeč in preteč vsakomur. Ubogi Kozjani, mislil sem si, da ste obsojeni takega moža imeti v svoji sredini. A naš kmet se zaveda, ter dobro razločuje med tujcem in domačinom; zato se je naš ljubeznjivi oskrbnik pri kmetih hudó opekel; niti jednega glasu ni vlovil g. okr. sodnik. Čudno se nam zdi, da sta si sodnik in oskrbnik nakrat taka prijatelja, pa vendar umevno; kajti ko se gre proti Slovencu, so naši nasprotniki vedno složni. „Jetzt haben die Bindischen alles in der Hand“ (sedaj imajo Slovenci vse v rokah), hudoval se je pozneje kozjanski oskrbnik proti zagorskemu g. nadučitelju, misleč, da je leta tudi „bindišar“. Gosp. nadučitelj ga je pošteno okrcal. Zadnja volitev pomeni slavno zmago zlasti nad kimovci, pomeni patudi, da se ljudstvo kozjanskega okraja začena zavedati in probujati:

„O dolgo pač smo spali,
Vi speče nas teptali;
Pa dasi ste teptali nas,
Se niste pokončali nas,
Zatrli niste spečih,
Ne boste nas budečih!“

(Iz Kozjega.) („Bralno društvo.“) Dne 25. m. m. je oživelo prvo društvo v kozjanskem okraju. Po pravici in resnici se nam je dosihmal vedno očitalo: Kozjani zaspani. Odslej nam ne bo mogel nikdo več predbacivati; kajti imamo društvo, ki je koj prvi dan z 80 udi stopilo krepko na noge. Sedaj jih že šteje okoli 90 in se še vedno oglašajo novi. Naše najvovejše društvo se je pa tudi že pokazalo med svetom. Po 8 članih je bilo zastopano pri celjski slavnosti ter zabilo tudi žebelj z napisom v sokolsko zastavo. Ker se imenuje gospodarsko, skrbi in bode skrbelo za pouk v gospodarskih zadevah. Tako je naprosilo potovalnega učitelja gospoda J. Beléta za prihodnjo nedeljo, da bo predaval o trtoreji. Društvo je tudi že preskrbelo za 80 gl. žitočistilni stroj (trijer) iz Ljubljane, ter naznanja vsem bližnjim posestnikom, da si lahko vsakteri očisti svojo smetljivo žito na društvenem stroju, kateri bo vedno pri g. Fr. Gučeku v Kozjem na razpolago. Kakor vidite g. urednik, tudi mi Kozjani ne spimo, temveč smo se vzdramili. Mi stopamo v življenje svetlo, novo:

„Nič več ni drag nam spanja mrak
Na delo nas budi korak,
Noč temna je za nami,
Svobode svit nas drami.“

Prihodnjo nedeljo, dne 22. t. m. priredimo svojo prvo veselico in sicer povodom odlikovanja preč. g. kanonika z zlatim križcem za zasluge s krono. Najprej bo g. J. Belé imel poučni govor, potem se vrste drugi govori, deklamacije in petje. Zato tem potom uljudno in pristrčno vabimo vse blage in drage rojake, naj se v bilnem številu udeležé nedeljske veselice „Gospodarskega bralnega društva v Kozjem“.

(Volilni shod) v Slovenjemgradci vrši se v nedeljo dne 22. t. m. ob 3. uri popoldne. Poročal bode državni poslanec č. g. J. Žičkar o zadnjem zasedanju državnega zbora.

(Ministerska nagrada.) G. Valentin Stolzer, učitelj v Razboru pri Sl. Grandcu prejel je od ministerstva za uk in bogočastje nagrado za gojitev cerkvene glasbe. Vsem prijateljem cerkvene glasbe priporočati je, da si omislijo do sedaj izdane skladbe, tako: „Marijine pesmi“, „V ponižnosti klečimo“ i. dr.

(Iz Ptuj.) Velikanski je neki bil dne 8. avgusta t. t. nemški „Volksfest“ v Ptuj. Vendar slovenski kmet se mu je posmehoval, rekoč: „Ti ljudje so gotovo pamet zgubili“. Zbolelo ga je pa, ker je moral videti nekaj, kar se tiče njegovega prepričanja. V celem ptujskem okraju slovi namreč Majšberg kot edini kraj, kjer bivajo sami navdušeni narodnjaki brez smeti. „Narodnjak“ prve vrste je tamošnji trgovec, vse mu zaupa, vse ga priporočuje. In tega „narodnjaka“ gledati v sredini ptujskih frankfurtar, v sredi nemških kričačev, to je zbolelo slovenskega kmeta!

(Iz Ptuj.) Tu je 12. t. m. zatisnil oči na veke g. Ivan Langerholz, c. kr. sodni pristav v pokoji. Rajni bil je tih, miren človek, in deloval v uradu za našo boljšo bodočnost. Blag mu spomin!

(„Kmetijsko bralno društvo“ v Krčevini pri Ptuj) priredi svoj občni zbor v nedeljo 29. dne avgusta 1897. leta ob 4. uri popoldne v gostilni g. Blaža Windischa na Štukih se sledečim vspešdom: 1. Predsednikov nagovor. 2. Poročilo tajnika, blagajnika, knjižničarja in računskih pregledovalcev. 3. Govor potovalnega učitelja g. Iv. Beléta o sadjereji. 4. Volitev predsednika, 6 odbornikov in 2 namestnika. 5. Navsveti. 6. Prosta zabava s petjem. Ako v določeni uri ni dovolj navzočih društvenikov, skliče se še isti dan ob 5. uri občni zbor. K pravobilni udeležbi vabi odbor.

(Obesil se iz neprevidnosti.) Dne 6. t. m. gonil je pri posestnici Marija Popovšek blizu Ptuj 14letni Jakob Lopovšek stopo za pšeno. Da je ložje stopalo vzdigal, imel je od stropa visečo vrv, za katero se je držal. Deček pa je hotel še bolj priročno imeti ter si dene vrv pod brado. Naenkrat se mu vzdigajoč se tram spodmakne, a deček obvisi na vrvi. Ko so došli domači gledat, zakaj pač stopa miruje, bilo je vže prepozno.

(Novo pošto) so odprli z dnem 16. t. m. pri Novi cerkvi v Halozah, katera bo imela

vsakdanšno zvezo s pošto pri Sv. Vidu niže Ptuj.

(Prostovoljno gasilno društvo v Trgovišču) prireja, kakor uže naznanjeno, v nedeljo dne 29. avgusta veselico z zanimivim vspešdom. Začetek ob 4. uri popoldne. Ker se posebna vabila ne bodo razpošiljala, vabimo tem potem vsa nam bratska društva, častite gospode rodoljube in mile Slovenke k obilni vdeležbi. Mlado kolesarsko društvo „Ptiči seliči“ v Ljutomeru napravi ta dan izlet v Trgovišče in priredi dirko.

(Vabilo) k občnemu zboru vinorejskega društva za ormoški okraj, ki se odredi na četrtek dne 19. avgusta 1897 ob 9. uri dopoldne v društveni gorici na Stanovnem. Vspešdom: 1. Poročilo predsednikovo o važnejših društvenih zadevah. 2. Oglede društvenih goric po gg. komisarjih F. Matjašiču in J. Goričanu. 3. Govor g. Goričana o novi vinoreji. 4. Slučajnosti. Zavoljo posebne važnosti nove vinoreje vabijo se vinorejci na obilno vdeležbo.

(Iz Ljutomera.) (Šolska zastava.) Da bi m'adina Franc-Jožefove šole v Ljutomeru ob slovesnih prilikah mogla tudi zunaj šole dostojno nastopati, hoče ji učiteljstvo omisliti cerkveno in šolsko zastavo. Za pokritje dotičnih stroškov priredi učiteljstvo v nedeljo dne 29. avgusta t. l. takoj po večernicah v telovadnici šolsko veselico s petjem, deklamacijo, sviranjem na goslih, s tamburanjem otrok in z igrokazom: „Dragocena posoda ali sesterska ljubezen“. Veselica se vrši pri vsakem vremenu. Vstopnina znaša 20 kr. za sedeže in 10 kr. za stojišča. Preplačila se hvaležno sprejemajo. Prostovoljni prispevki pa se naj pošiljajo g. ravnatelju Franc-Jožefove šole. Posebna vabila se ne izdajajo.

(„Kat. bralno društvo pri sv. Antonu v Slov. gor.“) priredi dne 29. t. m. v šolskih prostorih veselico s petjem, govori in glediško igro, „Mlinar in njegova hči!“ Vrle domoljube opozarjamo na to veselico. K obilni udeležbi vabi odbor.

(V Radvanju pri Mariboru) padel je 4. t. m. 7letni Marko Gričnik v ribnik in utonil.

(Poslovia sta se) iz mariborskega okr. zastopa zloglasni baron Pistor iz Št. Ilja in Arnold Danijan iz Št. Jurja na Pesnici. Srečen pot!

(Naslednik umrlega Morré-ta.) Dne 9. septembra t. l. vršila se bo v Lipnici dopolnilna volitev mesto pokojnega deželnega poslanca Morré. Poteguje se za ta izpraznjeni mandat baron Rokitansky in Girstmayr Francel. Kakor je to pri nemških tekmečih običajno, obkladata se pridno z psokami in lažnjivci.

(Marijino Celje.) Dne 12. t. m. došlo je mnogo slovenskih romarjev pri najlepšem vremenu v sloveče Marijino Celje. Vč. g. dr. Medved iz Maribora imel je slovesni govor.

Druge slovenske novice.

(Najvišja zahvala.) Cesar je dal sporočiti družbi sv. Cirila in Metoda svojo najvišjo zahvalo za udanostni izraz povodom občnega zbora v Škofji Loki.

(Iz Ljubljane.) 18. avgusta. Lepa bo prihodnja Ljubljana! Kar bo v prihodnjih dveh — treh letih v njej modernih naprav, kar se bo postavilo, zgradilo, vse bo pričalo o smislu tega mesta za razvitek, lepoto in napredek sedanjega časa. Od neznatnega dreveščka pa do električne železnice, od parterne hišice pa do najvišje palače, vse bo pričalo o napredkaželjnosti slovenskega središča! — A, pardon gosp. urednik! Še mnogo mu manjka! Polagoma dale se bodo premagati še razne ovire. Ko bi le tudi država kaj skrbela za razvoj, koristi in olepšanje Ljubljane! Pa se težko kaj doseže pri nji za to mesto. Ali Slovenci se vsak dan kaj novega učimo, no mej drugim tudi tega, da se v složnem delu mnogo doseže. Kdor to delo ovira, je — hinavc!

(Osobna vest) V pokoj stopil je nadštabni zdravnik II. reda, poveljnik ljubljanske bolnišnice, dr. Stanek. Pri tej priliki imenoval ga je cesar nadštabnim zdravnikom I. reda ter mu podelil Fran Josipov viteški križec. Nadštabni zdravnik II. reda, dr. Josip Pšehme iz Přemysla imenovan je na njegovo mesto.

(Bujna domišljija ali — kosmata laž.) Zavedajo se celjski „Nemci“ (!), da je bilo njihovo sramotilno divjanje za naših slavnostij ne le

samo graje in kazni, temveč naravnost — batine vredno. Njih nemirna vest očitala jim je grde krivice, ta obtežena vest slikala jim je pa tudi v duhu, kako se pravično raztogoteni Slovenci nameravajo nad njimi maščevati. Vkljub tej „hudi vesti“ in cvetoči domišljiji, potovali so nalašč dne 15. t. m. k občnemu zborovanju škilave „Südmarke“ v Kočevje; saj človek tako ljubi nevarščino, sosebno v duhu! Prebili so pa tudi res ti revčeki groznega strahu — v domišljivosti. Za vsakem grmom se jim je zde o, da preži „maščevalni“ „Sokol“, zatisnili so neki vsled groze mej vožjo proti Ljubljani oči, a tu so slišali v duhu „nemške“ psokve (domišljija udarjala jim je na ušesa jek lastnih besed iz dne 8. avg. v Celji), kakor „bagaže“ „beštien“, besede, ki so Slovincem za psovanje povsem neznane. Nekaterniki še z bolj razgretimi možgani, videli so celo od postaje Ortnek te „preganjajoče duhove“ na kolesih za njimi drviti (morda celo po zraku!) Ni zdravo, ako ima človek tako bujno domišljijo, kakor ti gospodje Pommer, Kowatschitsch, Kautschitsch, Rakusch itd. Sreča, da niso osivele buče donesli domu! V neprestanem strahu si gotovo še v Ljubljani niso upali spregledati, sicer bi morali videti, da je bilo le kakih 15 Slovencev, ki so na koldvoru enkrat „živijo“ zaklicali — a na to se razšli, da pa ni bilo niti jednega orožnika, a v njihovi domišljiji spremljalo jih je krdelo orožnikov!! Najhuje pa se je „prismodilo“ celjskemu Rakusch-u. Sanjalo se mu je baje vže doma, da mu pismeno grozijo smrt na Kranjskem. Mož verjame svojim sanjam, ter raztrosi mej svoje bratce vest, da mu je iti v gotovo, mučeniško smrt mej „kranjske Sokole“. Mi pa ne verjamemo, da bi bil mož res toli babjeveren, vedla ga je k tej izmišljotini njegova častihlepnost. Ker meni, da se mora zanj vse zanimati tako kakor pri „grenadirju“; ne premisli, da se na Kranjskem bore malokdo briga za njegovo slavo ter sploh niti ne vedo, prenaša li kje v Celji koji Rakusch svoje otrple kosti. Vse kaže, da so videli ti celjski junaki od Ortneka do Ljubljane svojo lastno senco, saj vemo: „Krivičnež se svoje lastne sence plaši“.

(Reklamni odsek slov. planinskega društva) v Ljubljani se je ustanovil ter je velikega pomena za delovanje tega imenitnega slovenskega društva. Načelnik je dr. Vl. Foerster, I. tajnik jurist g. J. C. Oblak in II. tajnik upravnik g. Ivan Štefe.

(Utonila sta) v Trzinu brat in sestra Janez in Marija Virh v potoku Pešata. Otroka sta doma iz Vodmata ter sta bivala pri svoji teti na počitnicah. Ko zabrede 9 letni brat pregloboko, priskoči 13 letna sestra v pomoč a tudi njo zagrnejo valovi.

(V Kranjski gori) umrl je c. k. notar Adolf Backes. Služboval je le kratek čas kot notar, poprej je bil sodniški pristav.

(Drzna tatvina.) Dne 10. t. m. vlomil je neznan tat v klet c. kr. orožniške postaje v Kranjski gori ter odnesel gotovine 32 gl. 50 kr., 3 steklenice malinovca, dve steklenici bezgovca, več litrov vina in jajc.

(V Zagorji ob Savi) in v celi okoličnici sklenili so krčmarji ne več jemati puntigamskega piva iz zaloge v Celji. Pridejo pa še druge nemške tvrdke celjske na vrsto. To je možato, tako maščujejo naši ljubljani bratje onkraj Save svoj narodni ponos, tako se najbolje osvetijo za grdo zasramovanje, ki ga je imel poskušati „Zagorski Sokol“ in zagorsko narodno ženstvo po celjskih capinih. Odločno naj se pokažejo povsod vrata vsem agentom, ki zastopajo celjske nemškutarske tvrdke, ter si drznejo na teh potovanjih širiti nemškutarsko slavo in priporočati nemški „Studentenheim“. Ni vreden našega imena, kdor še sedaj v očigled znanim krivicam po celjski nemškutarski klikli, ne pokaže svoje jeklene odločnosti glede gesla: „Svoji k svojim“!

(Premeščen) je notar g. Janko Globočnik iz Velikih Lašč v Metliko.

(Iz Novogamesta.) Poročilo v „Slov. Narodu“ glede našega okrajnega glavarja in „Dolenjskega Sokola“ ste gosp. urednik gotovo čitali in se zraven nekoliko jezili, češ, tudi ta okrajni glavar nam hoče polena pod noge metati, pa motite se, stvar je drugačna. Naš okrajni

glavar je „Dolenjskemu Sokolu“ res prepovedal izlet k celjski slavnosti dne 7. in 8. t. m. ter utemeljil to prepoved z ozirom na: „sedanje razmere v Celju“. — Gospod glavar je popolnoma prav imel, da je to storil, saj on dobro ve, da so razmere v Celju glede javne varnosti oziroma dostojnosti take, kakor menda še mej Culukafri ne, in da je celjska mestna policija piškavega oreha vredna, kajti, ista se svojim postopanjem naravnost pospešuje poulično razgrajanje, mesto, da bi skrbela za mir in red. — Ker je pa naš g. glavar velik prijatelj čilih „Sokolov“, je toraj našemu „Sokolu“ prepovedal izleteti v Celje, seveda zgolj radi tega, da bi se mu tam kaj žalega ne storilo. Tega blagohotnega namena pa naši „Sokolci“ niso razumeli in trmoglavo kakoršni so že sploh, pritožili so se brzojavnim potom na deželno vlado ter bili tam uslišani. — Šlo je toraj naših 15 „Sokolov“ se zastavo vred v Celje in so se vrnili še le čez dva dni; gospod okrajni glavar je bil mej tem časom ves potr, boječ se, da ne bi morda prišli vsi nazaj ali da jih znajo na zadnje še „celjske barabe“ do zadnjega pohrustati se zastavo vred, tudi spati ni mogel. — Prišli so hvala Bogu vsi zdravi in čili zopet nazaj, saj bombardiranje smrdljivih jajc ne škoduje na zdravju, kamenje jih pa ni doseglo; najbolj se pa veseli g. glavar, da se ni nikomur kaj hudlega zgodilo, res blaga duša; dal Bog, da bi še dolgo kolesaril na čelu prijateljev sokolstva!

(Umrl je) v Lazah pri Borovnici dne 12. t. m. občeznani narodnjak Lovro Verbič v 89. letu svoje dobe. Blagi rajnik bil je znan širom slovenske domovine in slovela je povsod njegova gostoljubnost. Pogreb njegov pa je bil priča, koliko spoštovanja je rajni užival. Večni mu spomin!

(Odlikovanje.) G. Anton Muha, župan v Lokvi in goriški deželni poslanec dobil je od cesarja zlati križec za zasluge z krono. Njegova zasluga je vstrajno pogozdovanje Krasa.

(Skoraj — neverjetno.) Poroča se, da se je v Goriški planini na Koroškem izgubil pred jednim mesecem tri leta star fant, katerega so prinesli stariši k stari materi na planino. Skozi osem dni iskalo ga je noč in dan nad 20 ljudi, a ker je bilo vse iskanje zaman, ustavilo se je. Drugi dan ga pa najde neki pastir brez klobuka in obuvala pod nekem grmom sedečega. Deček je zatrjeval, da ni niti lačen ne žejen, ampak povsem zdrav!

(V Sežani pri Trstu) naselil se je zdravnik g. Vilimek, po rodu Čeh. Ljudstvo ga je zelo veselilo, ker govori tudi slovensko.

(V Rojanu) zraven Trsta dobili so novo pošto z nemško-italijanskim pečatom. Predlagan in obečan je bil tudi slovenski, a ga je baje — rja snedla.

(Štrajki v Trstu) so se večinoma poglobili. Mizarski pomočniki so dosegli zvišanje dnevne mezde za 10 kr., a pekovski štrajkarji sporazumili so se baje, da vsprejmejo v tri plačilne rede razdeljeno mezdo.

(V Gorici) ustanovilo se je društvo „Šolski dom“.

(Italijansko in slovensko šolstvo na Goriškem) Pred 6 leti ustanovili so v Podgori italijansko šolo. V prvi vrsti pohajali so v njo otroci italijanskih tovarniških delavcev; šola bi bila torej imela tovarna vzdrževati. Ker pa po preteku 6 let še vedno se ni nabralo dovoljno število šolskih otrok, odpravi se na pameten predlog župana Faganela ta vsiljena učilnica. A v Gorici, kjer je petnajskrat večje število slovenskih otrok za šolo, nego to zakon za ustanovitev šol zahteva, ne dovolé Lahoni niti po večletnem moledovanju slovenske šole.

Druge avstrijske novice.

(Zopet ministersko posvetovanje.) Dne 17. t. m. vršil se je na Dunaji pod Badenijevem predstvom ministerski svet, kako poravnati razmere med vlado in Čehi.

(Preganjanje Čehov.) V nekaterih pokrajinah Severno-Češke so Nemci zbesneli, da stekli. Kar se nam o krvavem preganjanju Čehov v Mostu in v Hebu poroča, da nam povoda vsekako resno misliti. Tam se vlačijo cele trope uprav zdivjanih Nemcev, ki napadajo z gorjačami vsa-

cega, kdor češko govori, a to češče smrtno. Policija pa mora biti v sorodu celjski, kajti zgodilo se je vže dvakrat, da je prišla k tepežu, kjer so stotine Nemcev dva do tri češke delavce krvavo bili ter je na tleh ležeče Čehe — aretovala.

(Nasledki izletov na Prusko.) Proti onima dvema glavnima govornikoma v Plauen na Saksionskem, namreč urednikoma Hofer in Ties, ki sta se ob povodu javnega izleta čez mejo zelo čutila v pruskem vzduhu ter v senci Bismarckovih perut preveč udrihala po lastnem avstrijskem vladarju, je vendar vlada odredila kazensko preiskavo z bok veleizdaje in žaljenje presvitlega vladarja. Upamo, da začnejo to dejstvo polagoma tudi naši celjski Germani preišljevati.

(Kako slavijo Poljaki svoje pesnike.) Dne 7. t. m. pokopali so v Krakovem slovečega poljskega pesnika, imenom Adam Asnyk na državne troške. Enakega pogreba nima kmalu kateri knez. Na tisoče vernega naroda prišlo mu je skazat zadnjo čast. Brezštevilna društva z črno zavitimi zastavami, najvišji uradniki in žlahtniki stopali so za rakvo svojega oboževanega duševnega velikana.

(Mejnarodno društvo.) Hrvatski državni poslanec g. Biankini, sprožil je blago misel za osnovo mejnarodnega društva, ki bi brzo do neslo pomoč v slučaju natornih nezgod, kakor so povodenj, požar, potres i. dr. V to svrhu prodajale bodo tobakarne posebne dopisnice od 5 kr. do 1 gld. in više. Na to dopisnico treba bo samo napisati naslov in namen in sprejemalec dobil bo toliko izplačano, kar je dopisnica veljala. Pošiljatev teh dopisnic oskrbovala bo pošta zastoj.

(Ogerskemu minist. predsedniku) baronu Banffyju poslala je neka „krvna zaveza“ brezimno pismo, v katerem mu prorokuje, da ga zadena ista osoda, kakor španskega ministra Canovasa, ako ne prepusti svojega mesta kmalu grofu Apponyju. Baron Banffy ni užival z bok svoje krutosti nikoli ljubavi svojega rodu, temveč le strah, a sedaj je tudi ta strah zginil.

(Ščuvanje „narodne vojne“ proti cesarskim vojakom) Pretečeni teden došla sta dva bataljona 25. pešpolka v Loszonz k strelnim vajam. Tja grede imeli so z domačim 16. honvédpolkom nasprotne vaje. Deželni brambovci imeli so skrivno nabite puške ter so 6 cesarskih vojakov nevarno obstrelili. Ako pomislimo, da so tudi vojaki stalnega polka ravno tako kakor honved vojaki, pristni Mažari, strmeti je, kam je dovedla agitacija za narodno vojno, za katero se smatra deželna bramba; samo nazivanje „cesarski vojak“ in obšitki na hlačah pri stalni vojni, ki kažejo cesarske barve, provzročuje bratomorstvo.

Ogled po širnem svetu.

(Potovanje francoskega predsednika na Rusko.) Po velikanskih pripravah sklepati, imelo bo to potovanje razun zunanjega sijaja, velepomembne politične smotre. Kakor se po eni strani delajo v Franciji priprave na odhod, vršijo se na drugi strani na ruskem dvoru nič manj živahne prireditve za dostojen sprejem. Oduševljenje za francoske goste brati je iz slehernega ruskega časopisa. Tiste prisiljene vlnudnosti, kakor se je kazala nemškemu obisku, pač ne bo v Petrogradu dne 23. do 26. t. m.

(Italijanski patrijotje) Princ Henrik Orleanski upal si je izpovedati, da so italijanski častniki, ki so po zadnji vojski ostali vjetniki abesinskega kralja Menelika, ob priliki obletnice zmage nad Italijani, vdeležili se te proslave, — spomina lastnega poraza. Zbok te princove odkritosrčnosti vskipeli so italijanski veljaki. Grof Turinski in general Albertone pozvala sta princa na dvoboj. Dne 15. t. m. bil se je princ Odeanski z grofom Turinskim ter dobil dve nevarni rani, a general Albertone je odstopil od dvoboja. Italija je sedaj maščevana in zopet mirna! Nemški cesar je čestital italijanski vladi, da se je tako viteško (?) oprala.

(Morilec ministra Canovasa) je izpovedal povsem mirno, da je s tem činom maščeval svoje anarhistične brate. Obsodba se bo vršila pred vojaškim sodiščem. Vdovi umorjenega ministra

sklenila je vlada podeliti naslov vojvodinje ter ji je odmerila letno pokojnino 30 tisoč gld. Naslednik Canovasi bode maršal Sagasta.

(Preganjanje anarhistov.) Ves evropski svet občuti gnjus in maščevanje do te krvne družbe, sosebno sedaj, ko je ud te zalege zavrato umoril španskega predsednika. Zgubljen je človek, kateri je vže toli podivjal, da se strinja z nazori teh izobčenih hijen, naj se že prištevajo k vrsti anarhistov, ki hočejo strmoglaviti vsako državljansko upravo, ali k onim, ki hrepenijo zgolj po vroči človeški krvi. Tesna mora biti „vzorni“ Italiji zavest, da so dosedaj prvaki teh krvoločnikov — njeni državljani. Sicer se sedaj trudi z Francijo, Anglijo, Španijo in Nemvred, to nevarno zalego pregnati ali udušiti.

Dopisi.

Iz Žalca. Da so Nemci nam Slovencem sovražni, in da smo mi Slovenci svetovnoznano potrpežljivi in mirni, to pač že zgodovina pove in priča. Da pa bi bili Nemci nam tako skrajno sovražni kakor so pokazali to celjski Nemci in nemčurji dne 7. in 8. avgusta t. l. v Celji, da nas tako smrtno sovražijo, tega pa ne bi bili pričakovali. A zgodilo se je. Celjski Nemci in njihovi privrženci vrgli so si krinko raz obraza, in z goloto so se pokazali kaki da so. Mi smo njim slovenski psi, slovenska drhal, slovenska gnjusad, za nas imajo le smrdljiva jajca, gnojnico in kamenje, oni nas ne zaničujejo samo, nego oni nas z dna svojega srca sovražijo in hočejo naš pogin, našo smrt. Da, dragi rojaki, s takimi ljudmi pač mi ne moremo in ne smemo več občevati! Ako smo mi Slovenci še količkaj pošteni, ako imamo še količkaj časti in pa pameti, ne pustimo se za Boga svetega tako zaničevati in tako psovati. Naši očetje in naši pradedi so preivali svojo srčno kri za to zemljo, na kateri zdaj mi prebivamo, in mi pa bi naj bili taki strahopetci, da ne bi se upali postaviti tem nizkim celjskim nemčurjem v bran! Na naši zemlji, v sredi slovenskih planin, na tleh slavne Avstrije mi mirno poslušamo, da kričijo ti ošabneži „hoch Bismarck, hoch Wilhelm“ in da pojo „die Wacht am Rhein!“ Ne! To ne sme več biti, tega ne smemo več trpeti, ako nočemo, da postanemo izdajalci naše domovine. Vržimo ob tla, vržimo v blato to nemčursko drhal! Odvzemimo njim zaslužek in dobiček kojega imajo od nas, in vsi so ugonobljeni. Mi smo preveč plemeniti, da bi se morda pretepali s to drhaljo, ne, tega naj se vsak Slovenec izogne. Toda gmotno jih hočemo in moramo ugonobiti. Zato pa pozivljamo vse Slovence, kateri imajo še iskrico časti in domoljublja v svojem možkem srcu, da delajo z vso močjo neprestano in povsodi nato, da se odvrne naše ljudstvo od naših sovražnikov, da ne kupuje in ne naroča nobene reči pri nam sovražnih trgovcih in obrtnikih, da ne obiskuje nam sovražnih krčem in kavarn, ampak, da kupuje in naročuje vse kar je potreba le pri naših rodoljubnih trgovcih in obrtnikih. Posebno pa pozivljamo vas hišne gospodinje in dekleta, ve ko ste vsikdar se pokazale kot vrle Slovenke, da nikdar več ne kupite nobene reči od nemških trgovcev ali obrtnikov, ampak, da vse kar potrebujete kupite pri naših slovenskih trgovcih in obrtnikih. V vsaki fari in v vsaki vasi je gotovo več vrlih rodoljubov, vse pozivljamo, da se zavežejo, da bodo vse kar potrebujejo le pri Slovencih jemali, in da bodejo tudi druge, svoje sosede na to napeljavali. Dajmo, dragi rojaki, vsi zapriseči pri našem slovenskem pošteni in naši časti, da se bodemo z naprej vsi brez razločka držali gesla, „Svoji k svojim!“

Vse slovenske trgovce in obrtnike pa pozivljamo, da naj postrežejo naše ljudstvo z dobrim in svežim blagom za pošteno ceno, da ne bode imel nikdo uzroka iti k nasprotniku. Ako bodemo vsi tako delali in to moremo, ako nismo šleve in odpadniki, bode pri prihodni slovenski slavnosti v Celji na stotine slovenskih zastav plapolalo z nad hiš, in nas nikdo več ne bode psoval s slovenskim psom. Na delo torej rojaki, na delo v obran naše časti in našega imena. Pokažimo jim, da zaničujemo naše sovražnike in da brez njih prav lahko živimo.

Od nekad. Vaše celjske razmere morajo pa res kaj prijetne biti. Človek z velikim gnevom prebira poročila „Domovine“ iz Celja o divjosti vaše slavne poulične druhali. Velikonomci, nemčurčki in nemškutarji tu in onostran črnožolnih mej, kateri zadnji čas tako besne radi celjske gimnazije, smejo biti ponosni na njihovo jim k srcu priraslo Celje, z bok visoko divje kulture tamkajšnjih nekaternikov. Veste gospod urednik, kedar bodo Culukafri v Afriki napravili razstavo, pošljite jim nekaj teh junakov kot „Ausstellungsobjekt“. Gotovo se jim bodo čudom čudili, videvši, da še oni niso največji divjaki, marveč se še v nekem kotičku Evrope nahajajo ljudje z „maniro“ divjih bivolv. Treti okna, ometavati hiše z jajci, pretiti s palicami in zmerjati Slovence z „windischer Hund“, hej to so vam tako junaški čini, da se jih mora sam peklenški vladar Lucifer neizmerno veseliti. Sicer se pa čuvajte vi celjski Slovenci in tudi tisti, ki pridete iz dežele v Celje, da vas ta stekla sodrga ne pobije in podela v „golaš“ in klobase ter vas potem slastno ne pohrusta, ker menda nimate straže, da bi kaj tacega zabranila. Jaz bi jim tega seveda ne svetoval; kajti ako jim že pogled na Slovence tako slabo upliva na njih divjaške živce, potem bi jim kaj tacega gotovo razneslo njihove, slovenskih novcev željne trebuhe. To bi bila pač večna škoda, ker bi si potem Slovenci v nekaterih štacunah ne mogli dati postreči od sodrge take vrste. Dragi Slovenci, ki kupujete svoje potrebščine v Celji, le kupujte pri takih, katerim je ljub vaš denar, sicer pa ste mu trn v peti. Menda je to „slovenska moda“. Tako treba delati, sicer bi pač slava take nemške olike in visoke kulture celjske sodrge, utegnila prekmalu ugasniti.

Pa vsaj imate sedaj svoj ponosni „Narodni dom“. Ta bo vas opominjal in bodril držati se vselej gesla: „Svoji k svojim“, v kar pomozi Bog, zavednost, ponos in bistra slovenska pamet.

Sv. Bolfenk pri Središču. Velecenjeni gospod urednik! Blagovolite izročiti cenjenemu g. dopisatelju iz Šoštanja za njegove zlata vredne vrstice v 27. št. „Domovine“, najiskrenejšo zahvalo. Obžalujemo le, da čita našo drago „Domovino“ še vedno premalo prebivalcev našega prijaznega griča, kajti mnogo izmed njih bi se našlo, kateri bi prebravši omenjene vrstice, morali spokorno klicati; „mea culpa“. Dovolite nam ob enem, da se Vam nekoliko pritožimo, kajti tudi pri nas, ob ogerski meji, gode se dokaj čudne reči, ki so vredne, da se razbobnajo po svetu, znabiti mnogim v svarilen vzgled. — Tudi našo prijazno vasico Jastrebec obišče Bog dostikrat z živinsko kugo, boleznijo in drugimi nadlogami. Ker pa naši občani niso tako srečni, da bi imeli takega prečudnega „kunštnega dohtarja“ v svoji sredini, peljejo se daleč tje v sosedno Hrvaško po — prekunšno dohtarico, ki zna prè vračiti ljudi in živino.

Pretečeno zimo je zvedela namreč neka obžalovanja vredna, že dolgo let bolana ženica, da biva nekje na Hrvaškem oseba, ki zna z zelišči in zagovori ozdraviti vsako bolezen. Ni čuda, da je pometla vse predale in zložila skupaj toliko, da je spravila k sebi čudovito padarico, upajoč, da ji povrne ljubo zdravje. V nizki, prej tako zapuščeni kočici, se je od tega časa pričelo kaj burno življenje. Ljudje, posebno ženske, zvedevši o tej mazački, vrelji so iz vseh vasij daleč na okrog k njej, tožeč jej svoje bolečine in do bivali so tam najrazličnejše žavbe, za katere so seveda plačevali s krvavimi žulji prislužene desetice. Hoteč našim nevednim ženicam kolikor mogoče imponirati, delala je ta zvita konjederka nad vsako tako zvano „probo“. Slehera ji je izročila križec od svojega rožnega venca; tega je vrgla babura v skledo polno vode, katero je pokrila z rešetom, potem je mrmrala čarodejen zagovor. Kogar križec je čez nekaj časa ker je sleparka s skrivnimi pripravami butnila ob skledo skočil iz vode na kvišku in hotel prodreti rešeto, ta je smel upati zdravja in dolgega življenja.

Pa to še ni — vse. Mazačka je tudi razglasila, da napravi „trünk“, katerega mora dati spiti dekletu ali pa fant dekletu, kojega hoče dobiti za moža ali ženo, ako — plača določeno vsoto denarja. Privoščili bi vam, dragi čitatelji „Domovine“, da bi videli trume mladih

ljudij, obojega spola, katere so romale k tej sleparski baburi, nesoč jej meso, zabelo, vino, žganje, sočivje, predivo, sploh vse, kar hiša premore, samo, da se izpolnijo vse tihe in glasne želje, mladih, neizkušenih src.

Tudi preteklost in bodočnost vsacega je brala za par desetice iz položenih kvart, zvedevši prej po svojih pomagačih, osebne razmere vseh okoličanov.

Najhujše pa še pride. Akoravno je goljufala ta sleparka s svojimi kvantami mnogo ljudij, med temi tudi nekaj domišljavih in ponosnih kmetic, katere se vse še le sedaj butajo ob čelo, vendar tako na limanice ji ni šel nikdo, kot par zadolženih gospodarjev, hoteč si poboljšati svoje gnotno stanje. Razodela jim je namreč babura, da je v zvezi z — nebeškimi vilami, koje ji dajo vse, česar jih poprosi. Ako so torej ti naši ljudje pri volji jej dati par stotakov, katere ona seveda hoče porabiti v čast in proslavo teh nebeških devic, poslale bodo te iz nebes toliko tisočakov, kolikor si jih kedo želi. Povabila jih je tudi tje na svoj dom, peljala jih, ko se je zmračilo, ven na polje in pokazala na nekaj streljajev oddaljeno, košato drevo. Njeni pomagači so priredili med vejami nekakovo bengalično svetlobo in okrog drevesa so stale nebeške vile v dolgi beli obleki, z zlatimi perutmi — seveda druge preoblečene sleparke. In ti naši gospodarji so vrjeli tem bedarijam ter odnesli, da se prikupijo nebeškim devicam, baburi ves denar in vse, kar so premogli, upajoč, da jim bo vse stotero povrnjeno. Jeden teh nevednežev je kupil, na račun teh nebeških denarjev, veliko posestvo, katero se bo v kratkem, ker ni sledu o denarju, ne o vilah, ne o baburi, na javni dražbi zopet prodajalo. Kaj ne — neverjetno in vendar vse popolnoma resnično! Tudi ubogi ženi se je namesto zaželjenega zdravja shujšala bolezen.

To se godi, cenjeni čitatelj „Domovine“ pri nas, sedaj v razsvetljenem 19. stoletju! Tako sramno se da slepariti naš nevedni narod, vsled takih bedarij postane nesrečnih toliko družin, se rodi toliko prepira, kletve in sovraštva. In kdo je temu kriv? Naše mnenje je, da je dolžnost vsacega župana skrbeti za to, kar se godi v njegovej občini in take sleparje objaviti gospodski, da se odstranijo. Ali naš premodri bivši oče župan je imel takrat druge skrbi in se ni mogel brigati za to, kar se je godilo doma pod voglom. Imamo sicer, hvala Bogu, v naših občinah, posebno v Adrijancih in na Vitanu, mnogo pametnih in značajnih možev, katerim to počenjanje ni bilo po godu, vendar ziniti se ni upal nobeden, češ, le potrpijo: „Kdor potrpi, ta si rože sadi“. Res je dobro, vaditi se v potrpežljivosti, ali tako sleparstvo gledati z mirnim očesom, to je strahopetnežem podobno.

Žalibog nas pa tudi drugod črevelj žuli. Imamo namreč v svoji sredini, razun mazačk, še več takih izpočkopavalcev ljubega miru, kateri se solnca bojijo, med vrati zijala prodajajo ter sejejo z jezikom in peresom sovraštvo med domačine in obrekujejo poštene ljudi.

Kako nevedni in kratkovidni so nekateri naši kmetje — hvala Bogu zadostujejo prsti ene roke, da jih poštejemo — kaže to, da verjamejo lažem nekega nezrelega fantalina, kateri nima druge sposobnosti, kot žalostiti svoje roditelje, dajati z grdim naravnim življenjem pohujšanje in jemati možem poštenjakom čast in poštenje. Upamo sicer, da se bodo Bolfenčanom kmalu oči odprle — samo, da bo menda prepozno. Koliko smejo verjeti tem krivim prerokom, se je, kakor čujemo, pokazalo pri več sodnijskih obravnava, pri katerih je neki iz sebičnih namenov odpadli sin matere Slovenije, boječ se za svoj ogromni trebušček, komaj sprosil, da mu je odpustil tožitelj, ker je neki v grozenski germanščini spisal lažljivo tožbo, hoteč škodovati poštenim osebam. Njemu kot nekdanjemu črevljarju, pač velja v pravem pomenu besede izrek: „Schuster bleib bei deinem Leisten“. Reči moramo, da ne razumemo tožitelja, kako da more prizanesti take vrste ljudem. Drugi pa, že omenjeni fantalin, bo pa baje precej časa v luknji kašo pihal.

Zategadelj možje! Zamažite si ušesa, ako vam pride naproti kak tak otrobovezec in ne

smešite se s tem, da občujete z odpadniki našega milega slovenskega jezika. Bodite zavedni Slovenci! Ogibajte se gostiln naših zagriženih nemčurskih nasprotnikov, kateri se mastijo s krvavimi žulji Slovence — trpina in sejejo prepri, da vas ne potegnje seboj v zijajoči propad, proti kojemu sami drve.

Vsem tistim pa, ki ne vejo drugo kot Bogu čas krasti in trositi laži med svet, svetujemo, da se prihodnjič brigajo za svoje dolžnosti, potem naj pometajo pred tujim pragom, kajti že sv. pismo pravi: „Izderi najpopred bruno iz svojega očesa, potem še le pezdir iz očesa tvojega brata“.

Iz Krete. Veliko veselje med avstrijskimi vojaki na Kreti zbudil je Vaš, v jednej zadnih števil „Domovine“ objavljeni članek, naperjen proti neresničnim poročilom nemških glasil o našem tukajšnjem življenju. Marsikaterega slišal sem govoriti o nameri, obvestiti Vas o tem, kako se nam godi tukaj, a boječ se vojaškega duha, obmolknil je vsakeho. Čitajoč vaš članek, mislil sem si: vendar enkrat en list, ki se ne boji povedati javnosti, da je vse ono, kar je pisala „graška tetka“ e tutti quanti o nas gola izmišljotina, namenjena trositi občinstvu pesek v oči.

Hočem Vam i jaz v kratkih potezah slikati, kako da se postopa s štajerskimi vojaki na tujej zemlji.

Kmalu ko smo došli sem, dobil je oddelek naše ekspedicije nalogo, v zvezi z vojaki drugih velesil napraviti v gorah „Akrotiri“ nekaki kordon, kateri imel je namen, zabraniti „Baži-Božukom“ in vstašem planiti drug na družega. Omenjeno gorovje slično je našemu Krasu, samo da je še bolj razdivjano. Avstrijski oddelek sestel je iz jedne stotnije, katera se je menjavala od 10 do 10 dni. Vsak vojak imel je 24 ur službo in potem moral bi biti 24 ur prost. Prosti čas vporabljal se je pa, da se je v tem razdivjanem kraju tolklo pečovje, delali vrteci, sploh, da se je z eno besedo vojak mučil. Delali so pote brez strategične vrednosti, samo namenjene vgodnosti nekaternikom. Pri vročini 35—40° R. prenašali smo kamenje, sekali pota v potu svojega obraza. Ko smo stvorili mali paradiž, razpuščen je bil kordon in sedaj se Turčin posmehuje „Avstrijanom“, da so tako brezpotrebno v teh nepristopnih, vsakej kulturi oddaljenej gori, mučili svoje ljudi.

Posadka v Sudi v arsenalu pa je med tem časom pridno pobirala kamenje na cesti proti „Izzedien“, kjer mimogrede sedaj ne hodi drug, nego koze in krave vstašev, delali „lawn tennis“ igrališča, seveda za častnike, jahališča, na katerih še nisem videl jezdeca; tako bi Vam našte! še lahko mnogo, mnogo primer, a mislim, da zadosté povedane.

Zares bujno fantazijo moral je imeti oni pseudonim — pisac nemških listov. Nekaternikom verujem, da bi bilo ljubše, čim dalje bi ostali tukaj, a dotičniki ne spadajo k moštvu, zatoraj tudi z vsemi sredstvi kolportirajo v Avstriji vesti o našej brezprimernej zadovoljnosti na Kreti. Če bi ne bilo to, znalo bi kakemu poslancu proti navadi pasti v glavo, staviti kompetentnemu mestu vprašanje, kaj in kako je z nami. Ker se pa slišijo same povoljne novice, ne misli nihče na kaj tacega.

Poleg vsega tega je hrana pod vso kritiko, niti v najmanjšem smislu primerna tropičnim krajem. Seveda dobimo vsak dan kozarec vina, katerega kakovost je včasih jako dvomljiva. Vse že hrepeni po domači garniziji, čeprav nimamo ne tam „loncev mesa“, a smo vsaj blizu doma.

Narodno-gospodarske novice.

Splošna pridobnina po našem novem davčnem zakonu.

Piše dr. R. Pipuš.

(Dalje.)

Večkrat najdemo ljudi, ki vsled svojih telesnih ali duševnih hib, ker so hromi, na telesu poškodovani, slabega uma, ali pa zelo stari ne morejo izvrševati pravilno kakega obrta t. j. tako, da bi si mogli z izvrševanjem zaslužiti toliko, kolikor navadno potrebujejo taki obrtniki,

da se preživijo. Te osebe pa vendar opravljajo posamezna navadna bolj lahka obrtna dela, da si vsaj nekaj zaslužijo. Ako opravljajo taka dela brez pomagačev, jim ni treba plačevati pridobnine. Mizar, ki vsled svoje starosti ne more več opraviti vsakega mizarskega dela, zavoljo tega tudi ne more več izvrševati mizarskega obrta. Laglja mizarska dela pa še opravlja, in si na ta način še nekaj zasluži, vendar ne toliko, da bi mogel od tega redno živeti, da bi mogel s tem zaslužno izhajati, ako bi hotel redno živeti, kakor živijo navadno drugi mizarji. Ker nima pomagačev niti pomočnikov niti učencev, mu ne bode treba plačati pridobnine, tudi če ima obrtni list.

Vsa opravila in podjetja, katera smo do zdaj imenovali v drugem poglavju, se morajo oprostiti pridobnine, ako so razmere pri njih take, kakor smo je tukaj opisali. Od takih opravil se pridobnina ne sme terjati. Taka opravila imajo pravico zahtevati, da se od njih ne zahteva splošna pridobnina. Zdaj bodemo pa še navedli tista opravila, katera se smejo oprostiti splošne pridobnine, ki pa nimajo pravice, tega oproščena zahtevati. Ako se od njih pridobnina ne terja je to sama milost, a ne njihova pravica. Davčna oblastva in pridobninske komisije sicer niso dolžne preiskavati, so-li pri kakem pridobnini podvrženem opravilu razmere take, da bi se ne smela zahtevati pridobnina. Zavoljo tega bode se moral vsak sam za to brigati, da bodo pridobninske komisije in davčna oblastva zvedela o teh razmerah, katere mu dajo pravico zahtevati oproščeno od pridobnine. Take razmere pridobninar lahko naznani v pridobninski izjavi, ali pa s posebno prošnjo. Kadar pa pridobninske komisije ali davčna oblastva zvedo o takih razmerah, kakor smo je do zdaj opisali, morajo dotično opravilo oprostiti pridobnine. Ako pa zvejo pridobninske komisije oziroma davčna oblastva o takih razmerah, kakor bode zdaj opisali, smejo tudi dotično opravilo celo brez posebne prošnje oprostiti pridobnine, a one niso dolžne to storiti. Tako oproščeno je njihova pravica pa ne njihova dolžnost. Ravne osebe, ki opravljajo kako pridobitno opravilo in bi morale vsled tega plačevati pridobnino, se smejo pridobnine oprostiti, ako izvršujejo svoje opravke brez pomagačev ali pa samo z enim pomagačem. Za pomagače se štejejo obrtni pomočniki pa tudi učenci ali vajenci in druge osebe, ki so najete za to, da bi pomagale pri izvrševanju gotovega opravila. Ako kdo izvršuje svoje opravilo samo z enim pomočnikom, ali brez vsacega pomagača, iz tega še ne sledi, da bi se smelo njegovo opravilo oprostiti pridobnine. On bode moral pridobnino plačati, ako ni tudi reven. Ravno tako bode moral pridobnino plačati tudi tisti, ki je sicer reven, ki pa izvršuje svoje opravilo z dvema ali več pomagačev. Taka opravila se smejo splošne pridobnine oprostiti za eno ali pa za dve leti. Ako se oprostijo za dve leti, smeta to biti samo dve leti, za kateri se skupaj določuje podlaga za obdačenje. Taka opravila sme pridobnine oprostiti pridobninska komisija, kadar pa davčno oblastvo določuje posameznim opravilom davčne stavke, pa davčno oblastvo.

Finančni minister ima pa tudi pravico, pridobnine oprostiti taka podjetja, ki imajo namen, ki obstojijo za to, da bi podpirala in pospeševala javne, dobrotelne ali splošnokoristne namene. Vse eno je, ali imajo taka podjetja društva, zadruga, bratovščine, občine ali posamezne osebe. Pa le takrat se smejo taka podjetja in opravila oprostiti pridobnine, ako ne dajo nikakega, ali pa le neznamenit dobiček, ki dalje ne pride v poštev. Taka podjetja so n. pr. bolnišnice, hiralnice, zavodi za slepce in gluhome, v katere se sprejemajo bolniki, slepci, gluhome sicer za plačilo, pa le za tako malo, da podjetje ne da nikakega ali le čisto mali dobiček. Sem spadajo tudi dijaške kuhinje in društva, ki imajo namen dajati dijakom, šolarjem in ubožcem toplo hrano za mali denar, javne knjižne posojilnice itd. Pridobninske komisije ali finančnemu ministerstvu podrejena davčna oblastva nimajo pravice, taka podjetja oprostiti pridobnine. Pridobninske komisije in nižja davčna oblastva bodo morala toraj prošnje za taka

oproščena predložiti finančnemu ministerstvu, da je reši. Taka podjetja, ki bodo hotela biti oproščena pridobnine, bodo se morala za to pravočasno oglašiti, ker drugače ne bodo lahko dobila teh olajšav.

Opravila zadnjih dveh vrst, ki se samo smejo oprostiti pridobnine, ki pa nimajo pravice zahtevati, da se pridobnine oprostijo, niso prave izjeme od pravila, da morajo pridobnino plačevati vsa pridobitna opravila; to so le olajšave. A ker so te olajšave najbolj podobne pravim izjemam, ker bodo se tudi dejanski pri izvrševanju davčnega zakona le malo razločevali od pravih izjem, smo jim dali prostora tukaj na koncu izjem.

III. Za kateri čas in kateri kraj ali kje se plačuje splošna pridobnina?

Sedajna pridobnina se je morala plačevati od začetka tistega pol leta, v katerem se je začelo pridobnino podvrženo opravilo. To je obdačenja včas hudo zadelo. Če je kdo zadnje dni meseca grudna začel kak obrt, moral je pridobnino plačati za čas od 1. malega srpana istega leta naprej. Novi zakon je to krivico skoraj popolnoma odstranil. Nova pridobnina bode se plačevala še le od začetka tistega meseca naprej, v katerem se opravilo začne izvrševati. Čevljar, ki začne svoj obrt izvrševati dne 26. svečana, bode moral pridobnino plačevati za čas od 1. svečana istega leta naprej. Odločilno je pa le resnično izvrševanje opravila, ne pa morda samo zglasitev kakega opravila pri obrtnem oblastvu. Ali se je opravilo zglasilo pri obrtnem ali kakem drugem oblastvu ali ne, za pridobnino sploh ni odločilno. Da davčna oblastva zvedo za opravila od katerih je treba plačati pridobnino, mora vsak, kdor začne kako opravilo, ki je podvrženo pridobnini, isto naznaniti davčnemu oblastvu. To velja tudi tedaj, če kdo prevzame opravilo koga drugega in isto nadaljuje. Ravno tako se mora davčnemu oblastvu tudi naznaniti, če napravi kdo za svoje že poprej izvrševano opravilo kako novo obratovališče. Oboje se mora naznaniti še poprej, kakor se začne opravilo izvrševati, oziroma še poprej, ko se začne delati v novem obratovališču, ali pa vsaj ob enem s temi dejanji. Kdor to naznanilo opusti, tega zadene kazen zavoljo utajevanja davka. Zglasitev opravila pri obrtnem oblastvu zadostuje samo takrat, če se je ob enem in pravočasno t. j. še pred začetkom izvrševanja opravila sploh ali v novem obratovališču prepis te zglasitve vložil tudi pri davčnem oblastvu. Takih prepisov ni treba kolekovati.

Ako kdo opusti izvrševanje opravila, ki je podvrženo pridobnini, zavoljo tega še ne preneha ob enem tudi njegova dolžnost, plačevati pridobnino. Če je pa oseba, ki se je pečala s kakim pridobnini zavezanim opravilom umrla, ali pa sicer zginila, tako, da je že leto dni preteklo od tega časa, kar nikdo ne ve več, kje prebiva, in ako se tudi opravilo ne izvršuje več, preneha dolžnost, plačevati pridobnino s koncem istega četrtletja, ko se je opravilo prenehalo izvrševati. Nek kovač umre dne 3. rožnika. Njegovi pomočniki še delajo v kovačnici pod njegovim imenom do 1. kimovca istega leta. Od tega obrta bode treba pridobnino plačevati do 30. kimovca istega leta, t. j. do konca tretjega četrtletja, ker je opravilo s tem četrtletjem namreč med 1. malim srpanom in med zadnjim kimovcem prenehalo. Davčna oblastva morajo sicer sama na to paziti, da ne terjajo pridobnine za dalje časa, kakor do konca tistega četrtletja, v katerem je opravilo prenehalo, ako je tisti, ki se je z opravilom pečal umrl, ali pa se že nad eno leto pogreša, vendar bode vselej previdno take okolnosti davčnemu oblastvu tudi posebej naznaniti. (Dalje prih.)

Razne stvari.

(Strelna) udarila je v Zlobinu blizu Reke na Hrvatskem v cerkev mej šolarsko mašo. Ednega je ubilo, več pa nevarno oplazilo. Visok, skoraj novo postavljen zvonik zgrudil se je na cerkveno stavbo.

(Napad z dinamiti) V Veliki Kaniži na Ogerskem razleteli sta se pretečeni petek dve dinamitni bombi pred katoliško cerkvijo in mestno hišo. Niso napravile sicer preveč škode, pač pa groznega strahu, seosebno mej katoliki.

Iz skrajnih prenapetosti zadnji čas mej cerkveno in politično vlado da se pač to razlagati.

(Koliko mesa sné pojedinec na leto.) Iz podatkov nekega Angleža vidimo, da pojé povprečno Anglež 109 funtov mesa na leto. Francoz 87, Prus 64, Rus 51, a Italijan le 28 funtov; seveda niso tukaj vračunjene lastovice, hrošči in kobilica, ki dajejo Italijanom večino mesnih živil.

(Grozen prizor v Pulji) Dne 23. in m. vrnila se je velika vojna oklopnica (ladija) „Custoza“ zvana, od poskušnje vožnje zopet v puljsko pristanišče. Prav blizu pristanišča vstopi 5 mornarjev v čoln, da odveslajo pred oklopnico ter v pristanišču privežejo z vrvmi ladijo dokler se ne vsidra. Komaj pa vstopi teh 5 mornarjev v čoln, prevrne se ta in vsi padejo v morje. Ni bilo mogoče gonilna kolesa ladije vstaviti — vse je popadla groza, ko vidijo, kako potegnejo kolesa nesrečneže pod se. Poveljnik ladije dal je isti trenotek znamenje k molitvi za siromake. Tri je strašno razmesarilo, a dva pa sta se vendar rešila.

Za zastavo „Celjskega Sokola“ darovali so: G. Šimen Wutt, c. kr. davčni kontrolor v Aflencu 75 kr., slavna posojilnica v Marenbergu 5 gld., slavna posojilnica v Gornjemgradu 5 gld., slavna posojilnica v Zalcu 20 gld., bratski „Zagorski Sokol“ 5 gld.; Nadalje nam je poslal gospod Avgust Jagodič iz Ljubljane drugo zbirko v znesku po 15 gld. Darovali so: Gg. dr. Vinko Gregorič 5. gld., Anton Trstenjak 1 gld., Kalan 1 gld., Hrast 1 gld., Verhovnik 2 gld., Neimenovan 2 gld., Ivan Stefe 1 krono, Ivan Perles 1 krono, Pretner 1 krono, Ivan Jereb 1 krono, J. Kuralt 1 krono, Mezeg 1 krono. Vsem rodoljubnim darovalcem, zlasti g. Jagodiču, izrekamo našo prisrčno zahvalo za njih požrtvovalnost ter jim kličemo bratski „Na zdar!“ Odbor. „Celjskega Sokola“.

Družbi sv. Cirila in Metoda v Ljubljani so v zadnjih treh tednih poslali: Ženska podružnica v Kranju po blagajničarici gospej Mariji Drukar 79 gld. — Č. g. Ivan Podboj, župnik v Planini, iz družbinega nabiralnika v župnišču 3 gld. 75 kr. — Gdč. Ljudmila Mankočeva, blagajničarica ženske podružnice v Trstu, letnine 131 gld. 70 kr., Ciril-Metodskega daru 130 gld. 91 kr., drugih darov 177 gld. 39 kr., skupaj 440 gld. — Slavno pevsko društvo v Celju 10 gld. kot preostanek zbirke pri Ciril-Metodskem kresu. — Č. g. J. Tomažič, mestni župnik v Škofji Loki, 5 gld. — Volilo č. g. Jož. Škerbinca župnika v Vogerčah 90 gld. — Po blagajniku g. Fr. Hraševcu od izven akad. podružnice v Gradcu 19 gld. in 8 gld. iz nabiralnika pri narodoljubni obitelji Franjci Zabred. — Moška podružnica v Kranju 56 gld. — Moška podr. v Trstu 83 gld. 62 kr. kot dohodek veselice dne 4. julija 87 gld. kot dohodek veselice dne 11. julija in več drugih dohodkov, skupaj 400. — Mariborska podružnica po g. prof. Bl. Mateku 165 gld. 80 kr. — Podr. v Selcih 14 gld. 20 kr. — Podr. za brdski okraj 63 gld. 30 kr. in iz nabiralnika v Slaparjevi gostilni v Lukovici 2 gld. 10 kr., skupaj 65 gld. 40 kr. po č. g. župniku F. Kaduncu v Krašnji. — Č. g. I. Vrhovnik, trnovski župnik v Ljubljani, 5 gld. mesto venca na krsto pok. Janku Kerniku. — Volilo pok. č. g. Jožefa Hajška, vpok. duh. v Skaljah, 92 gld. 70 kr. — Slavno „Slovensko bralno društvo Litiji“ po g. J. Gregoriču 100 gld. pokroviteljine, namreč 47 gld. je čistega dohodka od „Slavčeve“ slavnosti v Litiji in 53 gld. so darovale litijske Slovence mesto traku na „Slavčevo“ zastavo — Sprebrnjen Tržičan 1 gld. — Č. g. Val. Bernik, župnik na Holmcu, dar 3 gld., ker so se srečno zvršile cerkvene poprave. — Č. g. Rade Marzidovšek, c. kr. voj. duhovnik v Mostarju, 3 gld. — Šentpeterska moška podružnica v Ljubljani 78 gld. 40 kr. — Na dijaškem komerzu v Ljubljani nabral g. Perč 29 gld. 42 kr. — Šentjakobsko-trnovska moška podružnica v Ljubljani Ciril-Metodovega daru 22 gld., letnine 44 gld. 68 kr., dar šentjakobskih Mohorjanov 67 kr. in iz nabiralnika v trnovskem župnišču 3 gld. 39 kr., skupaj 70 gld. 74 kr. — Č. Jos. Vertovec v Vel. Zabljah 1 gld. 40 — Podr. v Šempasu 5 gld. — Moška podr. v Prvačini po č. g. Bevku 21 gld. — Premška podružnica po č. g. župniku Križaju 5 gld. — Rožeška podr. na Kor. po g. J. Pavlu 21 gld. — Moška podr. v Kamniku po g. blagajniku J. N. Sadnikarju 50 gld. — Ženska podr. v Kamniku po g. blagajničarici F. Karoljnik-ovi 38 gld. 45 kr. — Podr. za Pliberk in okolico v Šmihelu 12 gld. 50 kr. — Slava večnemu Bogu, ki je dal toliko rodoljubja in požrtvovalnosti Slovincem! Bratje in sestre, naprej do zmage!

Blagajništvo družbe sv. Cirila in Metoda.

Koledar.

Petek (20) Bernard, opat. — Sobota (21) Ivana Frančiška, Fram. — Nedelja (22) 11. pobinkoština. Timotej in Simf. — Ponedelj. (23) Filip, Benicij. — Torek (24) Jernej, apost. — Sreda (25) Ljudovik, kralj. — Četrtek (26) Ceferin, papež. — Zadnji krajec dne 20. ob 9. uri 27 minut dopoldne. — Solnce stopi v znamenje device dne 22. ob 10. uri 59 minut zvečer.

Sejmi.

Dne 23. avgusta na Pilštanju. Dne 24. avgusta v Središču, Cmureku, Velenju, na Laškem, v Ivniku, Arvežu, pri Sv. Duhu na Stari gori, v Bistrici in Rogatcu. Dne 26. avg. v Ljubnem in na Bregu pri Ptuj (za svinje).

Loterijske številke.

Trst 14. avgusta 1897: 49, 34, 28, 45, 10
Linc " " " 27, 39, 75, 35, 21

V vsakem poštno-oddajnem okraju, v vsakej fari in po potrebi v vsakej občini, nastavi se razumna, delavna in zanesljiva oseba kot

zaupni mož in posredovalec

z dobrim in trajnim postranskim zaslužkom od nekega, mnogo let obstoječega, avstrijskega podjetja prve vrste. Pismene ponudbe pod „V. u. G.“ Gradec, poste restante. (187) 26—7

Posestvo v Litijskem okraju

na prodaj. Obstoji iz jednonadstropne hiše z gostilno in mesnico, dveh vrto, keglišča, ledenice, hleva in drugih gospodarskih poslopij. Zemljišča (tranikov, njiv in gozdov) je 10 oralov. Kje? pové upravništvo „Domovine“. (168) 4—3

Zahvala.

Ker nam ni mogoče, da bi se vsem ljubim prijateljem in znancem osebno zahvalili za njih globoko sožalje povodom prerane smrti našega predragega soproga, ozir. očeta itd., gospoda

Ivana Langerholz,

c. kr. sodnijskega pristava v pokoji,

izrekamo tem potom najiskrenejšo zahvalo gg. zdravnikom dr. Stuhcu in dr. Fesslerju za njun neumorni trud za časa kratke in mučne bolezni, čč. duhovščini, slavnim uradom, slavnim čitalnici, njenim čč. pevcem, darovalcem prekrasnih vencev, kakor tudi vsem tistim, ki so nepozabljivemu pokojniku izkazali zadnjo čast.

V Ptuj, 15. avgusta 1897.

(182) 1

Žalujoča rodbina.

Na glasoviru

se temeljito poučuje za nizko nagrado začetnike, kakor tudi že napredujoče v Graški cesti (Grazer-Strasse) št. 33, II. nadstropje. (176) 6-1

Gostilna (Hôtel)

v „Narodnem domu“ v Celji

se odda od 1. septembra 1897 pod jako ugodnimi pogoji v najem. (180) 2-1

Pismene ponudbe naj se blagovolijo vsaj do 25. avgusta 1897 poslati na vodstvo „Narodnega doma“ v Celje.

LIČNO POSESTVO

s sončnim stanovanjem, poleg hiše njiva, vinograd, gozd, travnik in sadonosnik s sadnim drevjem, proda se po zelo ugodni ceni. Več pove Anton Stante, posestnik v Št. Lovrenca pod Prožinom — Št. Jurij ob južni železnici. (177) 1

Trgovski pomočnik

želi sprejeti trgovino z mešanim blagom oziroma filjalko na račun. Kavcija po dogovoru. Ponudbe naj se pošiljajo pod

P. K. S., Žalec
poste restante.

(178) 1

USNJARIJA

najstarejša v Gornjemgradu

v sredi trga, nekaj lastnina Franca Krajnc, oskrbljena z vsem orodjem in česlom, se da od 1. novembra t. l. za 10 do 12 let v najem. Pogoji se zvejo pri gosp. Josipu Mikuš v Gornjemgradu. (179) 2-1

Slovani, svoji k svojim!

R. A. SMEKAL

c. kr. tvornica brizgalnic, cevij in kmetijskih strojev

Cech Moravska Praga Smihov
priporoča

vsake vrste brizgalnic in cevij za ognjegasna društva in kmetijske stroje po najnižji ceni tudi na obroke.

Podružnica:

R. A. Smekal, Zagreb.

Ceniki prosto in franko.

(161) 3-1

Vinograd

oddaljen le 10 minut od konjskega trga na prijetnem hribočku občine Heberstret št. 23 z lepim poslopjem je naprodaj.

Kdor želi kaj dobrega kupiti naj vpraša pri g. I. Staucer-ju v Konjicah. (169) 3-2

Dragi bralci „Domovine“!

Svoji k svojim!

Anton P. Kolenc

trgovec v Celji

v „Narodnem domu“ in „pri kroni“.

Priporoča čast. duhovščini in slav. občinstvu svojo bogato zalogo raznovrstnega

špecerijsega blaga

po jako nizkih cenah, kakor tudi vino, na debelo in drobno.

Kupujem vsake vrste deželnih pridelkov, kakor: hmelj, oves, pšenico, rž, ječmen, jabolke, hruške, divji in pravi kostanj, belice, (Preiselber) mališno štupo, suhe gobe, maline, bezgovo gobo, mecesnovo gobo itd., sploh vse deželne pridelke po najvišjih cenah.

(159) 52-4 z velespoštovanjem

Anton P. Kolenc

„Pri dobrem pastirju“!

Juridične knjige

po nizki ceni so na prodaj pri gospej doktor Kuder v Celji, Vrtna ulice, 17, I. nadstropje. (165) 3-3

Dr. A. Praunseis

okrožni in praktični zdravnik
v Celji

ordinuje za zobobolne vsaki dan od 9.—11. ure dopoldne in od 2.—5. ure popoldne v Celji

Ringstrasse št. 9.

Plombira se zlatom, srebrom in emailom po ameriškem sistemu brez vsakih bolečin in garantuje za najpopolnejšo izvršitev. (10) 24-3

Dobro vino

belo in rdeče

leta 1895 in 1896, kakor tudi 200 litrov izvrstne slivovke

od leta 1890. prodaja po primerni ceni Ivan Šepic v Konjicah št. 95. (167) 3-3

Poštna upraviteljica

se sprejme od 1. septembra t. l. v jednom najlepših krajev Savinjske doline. Razmere ugodne, plača po dogovoru. — Kraj, naslov pove slavno upravništvo tega lista. — Oglasila najkasneje do 25. t. m. (171) 2-2

IVAN REBEK

umetni in stavbeni ključar

v Celji

Poljske ulice 14, (Feldgasse) v lastni hiši.

Priporoča se prečastiti duhovščini in slavnemu občinstvu za vsa v njegovo stroko spadajoča dela pri stavbah hiš in drugih poslopih, osobito za cerkvena dela, katera se najlepši krasijo z lepim in umetnim ključavničarskim delom, kakor n. pr. kovane mreže za okna, različne okove za vrata, kovane predaltarske, nagrobne in vrtno ograje, različne svetilnike. Izdelujem železne vrata vseh slogov, različna štedilna ognjišča, katera imam tudi v zalogi.

Napeljujem vodovode in strelovode, hišne telegrafe in telefone. Prevzamem tudi vsa železna konstrukcijska dela bodi si: strehe, stopnice, cvetličnjake itd. itd.

— Vse po najnižjih cenah. — (40) 21

Načrti in proračuni brezplačno. — Za dobro delo jamčim.

Naznanilo in priporočilo.

Naznanjam sl. p. n. občinstvu, čast. duhovščini, grajščakom, uradnikom, učiteljem itd., itd., da sem z dnem 6. julija t. l. odprl

trgovino s pohištvo in tapetniško obrt

v Celji v „Narodnem domu“.

Prodajal bodem pohištvo po fabriški ceni in garantujem za solidno in trajno blago. Delal bodem vsa tapetniška dela fino, cenó in trpežno. Zagotavljam vedno dobro in hitro postrežbo in se priporočam v obilna naročila. (142) 10-8

V Celji, 1. julija 1897.

Miroslav Zor,
tapetar.

Pozor!

Anton Mlinerič

v Celji

priporoča sedaj po posebno nizkih cenah svojo lepo zalogo mnogovrstnega blaga za moške in ženske obleke, kakor: sukna, štofa, cajga, atlasa, satina, druka, porhanta, gradina, šifona, platna, oksforda, odeje (koltre) za postelje, kece, dežnike, solnčnike, židane, volnate, platnene in pavonate robece, nogavice, rokavice, zavrtnike, naročnike, kravate, predpasnike, nederce, prejo, sukanec, knofe, trake, pripravo za krojače in šivilje itd. Različne ostanke globoko pod fabriško ceno! (163) 4-4

„THE GRESHAM“

zavarovalna družba za življenje v Londonu.

Filijala za Avstrijsko: Dunaj, I., Giselstrasse 1., v družbeni hiši.
Filijala za Ogersko: Budimpešta, Franca-Jozefa trg 5 in 6, v družbeni hiši.

Aktiva družbe dne 31. dec. 1895 k. 147,562.080—
Letni zavarovalni dohodki z obrestmi do 31. decembra 1895 . . . 27,120.589—
Izplačanja za zavarovanje, za rente in odkupe i. dr. odkar posluje družba (1848) 321,644.530—
Med letom 1895 je bilo od družbe izdanih 8761 polic v znesku . . . 82,267.300—

Prospekti in cene, po katerih se ravna družba pri izdavanju polic in prijavi obrazci dobe se brezplačno pri generalni agenturi v Ljubljani, Tržaška cesta 3 pri GVIDONU ZESCHKO-tu. (236) 12—